Rs. 15

మహేశ్వరి



అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

అక్టోబరు 2007

మహేశ్వరి

విషయసూచిక

శ్రీమాత యొక్క నాలుగు శక్తులు

దివ్యమాతకు నాలుగు మహనీయ శక్తులున్నవి. ఆ నాలుగు ఆమె ప్రముఖ వ్యక్తిత్వాలు. అవి విశ్వాన్ని పరిపాలించడంలో అగ్రస్థానంలో నిలిచి ప్రపంచక్రీడకు సంబంధించిన ఆమె వ్యవహారాలను ఒక క్రమంలో, ఒక సామరస్యతలో పెట్టి, ఆమె సహస్రానేక శక్తుల లయవిన్యాసాలను చక్కబెడతాయి.

ప్రశాంత విశాలత, సంపూర్ణజ్ఞానం, అపారకరుణ, మహిమాన్వితమైన వైభవం, తిరుగులేని అధికారమహత్తులతో పనిచేసే శక్తి మొదటిది కాగా, ఆమె శోభాసమన్విత, నిర్నిరోధ ఉత్సాహం, ఆవేగం, ప్రచండమైన ఉత్తేజం, అప్రతిహతమైన సంకల్పం, దుర్నిరీక్షమై తేజోసమన్వితమై, ప్రపంచాన్ని ప్రకంపింపజేయగల మూర్తీభావం రెండవది. కాగా ఆమె తృతీయ వ్యక్తిత్వం, సముజ్వలం, సుమధురం, మహాద్భుతం, ఆకర్షణీయ సౌందర్య సామరస్యాలతో, ఘనమైన లయవిన్యాసాలతో, విరాజమానమైనది. ఇంక ఆమె నాలుగవ వ్యక్తిత్వం సకలజ్ఞాన సమన్వితమై సర్వసమర్థమై, తన కార్యకలాపములందు అణువణువునా పరిపూర్ణతతో, సామరస్యం, పటిమ, పటిష్ఠత మొదలైన లక్షణాలతో, నిండారివుండే దేవతామూర్తి. వీటన్నింటినీ ప్రపంచములోనికి గొనివచ్చి మానవ ముసుగులలో ఈ విభూతులను అభివ్యక్తం చేస్తుంది. తమ భౌతిక ప్రకృతిని శ్రీమాత సక్రియాత్మకత వైపు వికసింపచేసుకొన్న వారందరిలో వారి స్వభావం ద్వారా ఆధ్యాత్మికంగా ఎదిగేలా వారిని ప్రోత్సహిస్తాయి. ఈ చతుర్విధ శక్తులనే మనం మహేశ్వరి, మహాకాళి, మహాలక్ష్మి, మహాసరస్వతి అన్న దివ్యనామాలతో పిలుచుకుంటున్నాము.

ఇవికాక, దివ్యమాతకు మరిన్ని మహనీయ మూర్తిమత్వములున్నవి, అయినా అవి పరిణామంలో పనిచేయుటకు ఈ భౌతికస్థరమునకు అందుబాటులోకి దిగిరాలేదు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కొంగర భాస్కరరావు



మహేశ్వరి అంశలో శ్రీమాత

మహారాజ్ఞి మహేశ్వరి ఆలోచనా మనస్సుకు, ఇచ్ఛకు, పైగా ఉన్న విశాలత్వంలో ఆసీనురాలై ఉన్నది; వాటిని వివేకంగా విస్తృతిగా నిర్మలం చేస్తుంది; మహనీయం చేస్తుంది; లేదా వాటికి అతీతంగా ఉన్న ఉజ్జ్వలవైభవాలతో వాటిని ముంచెత్తుతుంది. కారణం, ఆమె మహాశక్తి, వివేకం కలది. దివ్యచైతన్య అనంతత్వాలకు విశ్వమహావిశాలతకు, పరమప్రకాశ మహత్త్వానికి అద్భుతజ్ఞాన భాండాగారానికి, అమ్మ శాశ్వతశక్తులకు చెందిన అమేయ గమనానికి మనను తెరుస్తుంది.

ఆమె పరమ ప్రశాంతమూర్తి, ఎల్లప్పుడూ అద్భుతంగా మహనీయంగా, స్థిరంగా ఉండేది. సమస్త వివేకము ఆమెలో ఉన్నందువల్ల ఏదీ ఆమెను కదిలించలేదు; ఆమె తెలుసుకోవాలనుకున్నదేదీ ఆమె నుంచి దాగదు; సర్వవిషయాలను సర్వజీవులను, వారి స్వభావాన్ని వారిని కదిలించే వాటిని, ప్రపంచధర్మాన్ని దాని సమయాలను, సర్వం గతంలో ఎలా ఉన్నదో ఇప్పుడు ఎలా ఉన్నదో, ఎలా ఉండాలో గ్రహిస్తుంది. దేనినైనా ఎదుర్కొని స్వాధీనం చేసుకోగల ఒక శక్తి ఆమెలో ఉన్నది; విస్తారమైన ఆమె దుర్గ్రాహ్య వివేకానికి ఉన్నత ప్రశాంతశక్తికి వ్యతిరేకంగా ఎవ్వరూ విజయం సాధించలేరు. సమత్వం సహనం అచంచల ఇచ్ఛ కలిగి ఆమె మనుష్యులతో వారి ప్రకృతినిబట్టి, వస్తువులతో సంఘటనలతో వాటి శక్తిని బట్టి, వాటిలో ఉన్న సత్యాన్ని బట్టి వ్యవహరిస్తుంది. పక్షపాతం ఆమెకేదీ లేదు. కాని పరమాత్మ ఆదేశాలను అనుసరించి కొందరిని పైకెత్తుతుంది, కొందరిని క్రిందికి విసిరి పారవేస్తుంది లేదా తననుంచి దూరంగా అంధకారంలోకి త్రోసివేస్తుంది; వివేకులకు మరింత మహనీయమైన మరింత తేజోమయమైన వివేకాన్ని ఇస్తుంది; దర్శనం కలవారిని తన హితవర్గంలోకి రానిస్తుంది; విరోధుల మీద వారి విరోధానికి పర్యవసానాన్ని విధిస్తుంది; అజ్ఞానులను, బుద్ధిహీనులను వారి అంధత్వాన్ని బట్టి నడిపిస్తుంది; ప్రతి మనుష్యునిలోని విభిన్న

స్వభావ అంశాలతో, వాటి అవసరాన్ని, ప్రేరణను, వాటికి రావలసిన ప్రతిఫలాన్ని బట్టి సమాధానం ఇస్తుంది, వ్యవహరిస్తుంది, వాటి మీద అవసరమైన ఒత్తిడి కలిగిస్తుంది, లేదా అజ్ఞానమార్గాలలో బాగుపడటానికిగాని, నాశనం కావటానికిగాని వారు విలువైనదిగా భావించే స్వాతంత్ర్యానికి వారిని వదలివేస్తుంది. ఆమె అన్నింటికీ ఎగువన విశ్వంలో దేనికీ బంధించబడక దేనితోనూ సంగంలేక ఉన్నది. అయినప్పటికీ ఆమె అందరికన్నా ఎక్కువగా, విశ్వమాతృహృదయం కలది. కారణం ఆమె కరుణ అంతులేనిది, తరిగిపోనిది. ఆమె కంటికి అందరూ, అసురులు, రాక్షసులు, పిశాచాలు ఆమెకు ఎదురుతిరిగినవారు విరోధులు కూడా, ఆమె బిడ్డలే, ఏకంలో భాగాలే. ఆమె నిరాకరణలు ఒక వాయిదా మాత్రమే. ఆమె విధించిన శిక్షలు కూడా అనుగ్రహమే. కాని ఆమె కరుణ ఆమె వివేకాన్ని గ్రుడ్డిది చేయదు లేదా ఆదేశిత మార్గం నుంచి ఆమె కర్మను తప్పించదు; కారణం ఆమె ఒకే ఆసక్తి సత్యంపట్ల; ఆమె శక్తికి కేంద్రం జ్ఞానం. మన అంతరాత్మను మన ప్రకృతిని దివ్యసత్యంగా నిర్మించటమే ఆమె కర్తవ్యం; ఆమె శ్రమ.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: తెన్నేటి పూర్ణచంద్రరావు

శ్రీమాతా! ప్రపంచశక్తుల కార్యాచరణ పద్ధతులను మహేశ్వరి నిర్ధారిస్తుంది. అంటే ఏమిటి?

అంటే ప్రపంచం ఎలా ఉండాలనేది ఆమె ప్రణాళికాబద్ధం చేస్తుంది. ప్రణాళికకు సంబంధించిన కార్యాచరణ పద్ధతులను నిర్ధారిస్తుంది. ప్రపంచం, విశ్వం ఎలా ఉండాలనేది నిర్దేశిస్తుంది. విశ్వసృష్టికి సంబంధించి ఆమెది సమ్యక్‌దృష్టి. వివరాలను విడివిడిగా చూడదు. మొత్తం అంతా పరిపూర్ణంగా దర్శిస్తుంది. సృష్టి ఎలా ఉండాలి, ఏ దిశగా పురోగమించాలి, ఫలితాలు ఎలా ఉంటాయి – అనేదాని గురించి ప్రణాళికా సూత్రాలను నిర్ధారిస్తుంది. విశ్వవిశాలదృష్టి ఆమెది. వివరాల జోలికి పోదు ఆమె.

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

కొన్ని పదముల వివరణ

పరమోచ్ఛ చైతన్యశక్తియైన దివ్యమాత ఆ నాలుగు శక్తులతో (మహేశ్వరి, మహాకాళి, మహాలక్ష్మి, మహాసరస్వతి) ఈ విశ్వాన్ని పాలిస్తూ కార్యకలాపాలని నిర్విహిస్తూ ఉంటుంది. మరి ఆలాగే అవి దివ్యమూర్తులుగా ఉంటాయి. ప్రతీదీ దివ్యత్వంయొక్క వివిధ లక్షణములను, స్వకీయ చైతన్యరూపములను వ్యక్తపరచే సత్వవిశేషమే.

*

దైవం నుండి వెలువడిన దేవతలను ఎలాగయితే ఉద్భూత దివ్య శక్తులని అనవచ్చో అలాగే ఒక విధంగా చూస్తే దివ్యమాత యొక్క ఈ నాలుగు శక్తులను వాటి ప్రభవస్థానం దృష్ట్యా ఆమె యొక్క దివ్యత్వం నుంచి ప్రభవించిన దివ్యశక్తులని అనవచ్చు. అయితే ఈ శక్తులకు అంతకంటె హెచ్చు స్థిరత్వలక్షణము, శాశ్వతత్వము ఉంటాయి. వాటి ఖేలనము స్వతంత్రంగా ఉండేలా దివ్య ఆద్యశక్తిచే అవి కల్పింపబడినవి. అయినా అవి దివ్యమాత, ఆ దివ్యమహాశక్తిలోని భాగములే. ఆమె ఎప్పుడూ వాటి ద్వారా వేర్వేరు శక్తులుగా తాను ప్రకటించుకొనగలదు. లేదా వాటన్నింటిని తనలోని వివిధములైన వ్యక్తీకరణములుగా విలీనం చేసుకొనగలదు. ఒక్కోసారి వెనక్కి తగ్గినట్లుగాను, మరోసారి క్రీడించునట్లుగానో ఆమె యధేచ్ఛగా ఉండగలదు. అతిమానసలోకంలో అవన్నీ ఆమెలోనే ఉంటాయి, స్వతంత్రంగా వ్యవహరించవు. అతిమానస మహాశక్తిలోని సన్నిహిత అంతర్భాగములుగానే పనిచేస్తాయి. ఒకదానితో మరొకటి చేరువై పొత్తుతో సామరస్యంగా వ్యవహరిస్తాయి.

*

ఈ నాలుగు దివ్యశక్తులూ జగన్నాటకంలో నిత్యమైనవి. దివ్యమాతయొక్క విశ్వాత్మకమైన దివ్యదేవతామూర్తులు. ప్రముఖమైన విశ్వాత్మక దివ్యదేవతామూర్తుల సరసన వాటికి స్థానం కలదు. ఈ ముల్లోకములయొక్క దివ్యమహాశక్తిగా దివ్యమాత "అచ్చట

(అధిమానస స్తరంలో) దేవతలకుపైన అధిష్ఠించి యున్నది" అని అన్నప్పుడే ఈ విషయం ప్రస్తావించబడింది. ఇంతకు ముందు చెప్పినట్లే దేవతలు మౌలికంగా, సంగ్రహంగా దైవంయొక్క శాశ్వత ఉద్భూతశక్తులు. విశ్వాతీత దివ్యమాత, దివ్య ఆద్యశక్తిచే పరమోచ్చ ప్రభువునుండి అవి ఆ విధంగా వ్యాప్తి చేయబడినవి. విశ్వక్రియాకలాపంలో అది దైవంయొక్క దివ్యశక్తులు, దివ్యమూర్తులు. ప్రపంచంలోని విధివిధానం, కార్యకలాపంలో దేనికదే ఆయన యొక్క స్వతంత్రమైన విశ్వాత్మక స్థానాన్ని కలిగి ఉంటుంది. అవి అవ్యక్త్యాత్మకములు కావుగాని విశ్వాత్మక దివ్యమూర్తులు. సాధారణంగా అవి అవ్యక్త్యాత్మశక్తుల చేష్టల వెనుక తెరచాటుగా ఉండగలవు, ఉంటాయి. అయితే అవి అధిమనస్సులోను, త్రైగుణ్య ప్రపంచంలోను స్వతంత్రశక్తులుగా ఉంటాయి. అతిమానసంలో దివ్యమైన ఏకత్వం లోనికి నిర్గమిస్తాయి. అచ్చట మాత్రం ఆ ఏకేశ్వరుని, ఆ దివ్యపురుషోత్తముని యొక్క అసంఖ్యాకమూర్తులతో కూడిన ఒక సామరస్యక్రియాకలాపంలో కలిసిపోతాయి.

*

విశ్వాతీత దివ్యమాత: ఈమెయే దివ్య ఆద్యశక్తిగా పిలువబడుతోంది; ఆమెయే విశ్వానికి పైన ఉన్న పరమోచ్చ దివ్య చైతన్యము, దివ్యశక్తి. ఆమె వలననే సమస్త దేవతలు ఆవిర్భవించారు. ఆఖరుకు ఏ అతిమానస దివ్యపురుషోత్తమునియొక్క దివ్యశక్తులుగాను, దివ్యమూర్తులుగాను, దేవతలయినారో, అట్టి అతిమానసిక దివ్యపురుషోత్తముడు కూడా ఆమె ద్వారానే అవతరిస్తాడు.

*

దివ్య ఆద్యశక్తి అంటే ఆ దివ్య ఆదిశక్తియే. అందువలన ఆమె దివ్యమాత యొక్క అత్యున్నత స్వరూపం. ఆమె తనకు తానే తాను దర్శించే స్తరాన్ని బట్టి వేర్వేరుగా ప్రకటించుకుంటుంది. (వివిక్త నిజస్వభావ)

*

దైవంయొక్క దివ్యచైతన్యం, దివ్యశక్తియే దివ్యమాత – ఆమెయే అన్నిటికి దివ్యమాత (అమ్మల గన్నయమ్మ)

*

దివ్యమాత దైవంయొక్క చైతన్యం, శక్తి – లేదా ఆమెయే చైతన్య శక్తిలోని దైవం అనవచ్చు. ఆ దివ్యమాత నుండియే విశ్వేశ్వరుడుగా ఆవిర్భవిస్తాడు. దివ్యమాతయే ఆయన ప్రక్కన విస్వాత్మక దివ్యశక్తిగా తన స్థానాన్ని అధిష్టిస్తుంది – ఆ విశ్వాత్మక దివ్య ఈశ్వరుడు దైవంయొక్క ఒక అంశయే.

*

దివ్య విశ్వాత్మక దివ్యశక్తి అన్నింటినీ కూరుస్తుంది. దివ్య విశ్వాత్మక దివ్యాత్మశక్తి (విరాట్ పురుషుడు) ఆమె చర్యకు ఆధారమయి ఉంటుంది. అవిద్యా పరిస్థితులలో పనిచేసే దివ్యశక్తియే దివ్యవిశ్వాత్మక దివ్యశక్తి – అది నిమ్నప్రకృతివలె తోస్తుంది. ఆ నిమ్నప్రకృతే నీచేత తప్పుడు పనులు చేయిస్తుంది. నీకై నువ్వు అంతకంటె అధికంగా ఏమీ ఆశించకుండా ఉన్నంతకాలం ఆ దైవం ఈ శక్తుల కార్యకలాపాన్ని అలాగే కొనసాగనిస్తుంది. నువ్వుగాని దివ్యమైన సాధకుడవయితే మాత్రం ఈ నిమ్న ప్రకృతి కార్యకలాపాన్ని అంగీకరించవు. దానికి బదులు నీవు దివ్యమాత వైపుగా మళ్లుతావు. ఈ నిమ్నప్రకృతి బదులు ఆమెనే నీలో పనిచెయ్యమని ఆహ్వానిస్తావు. సంపూర్ణంగా నీ సత్తలోని ప్రతిభాగమూ ఆ దివ్యమాత వైపే మళ్లి, ఆమెని మాత్రమే అభిలషిస్తే, ఆ దైవమే నీ ద్వారా అన్ని కార్యకలాపాలను నిర్వర్తింపచేస్తుంది.

*

ఆ ఈశ్వరీశక్తి, దివ్యచైతన్యశక్తి మరియు జగన్మాత శాశ్వతమై ఆ ఏకత్వానికి, ప్రకటితమైన ఈ దివ్య అనేకత్వానికి సంధానకర్త అవుతుంది. ఒక వైపు దివ్యుడైన ఆ ఒక్కడి నుండి గొనివచ్చిన ఆ శక్తుల ఖేలనముతో బహుముఖమైన దివ్యత్వాన్ని విశ్వంలో ఆమె అవతరింపజేస్తుంది. దృగ్గోచరానుగుణమైన తన పదార్థం నుండి అంతులేని రూపాలను లోనికి తెస్తూ, బయటకు వికసింప

జేస్తూ బహుముఖమైన దివ్యత్వాన్ని విశ్వంలో ఆమె అవతరింప జేస్తుంది. మరోవైపు నుండి ఆమె ఇదే శక్తుల యొక్క పునరధి రోహణ ప్రవాహంతో ఏ పరమాత్మనుండి అందరు ఉత్పన్నమ యినారో దాని లోనికే తిరిగి మరలునట్లు చేస్తుంది. ఇలా చేయ డంలో ఆత్మ తన వ్యక్తీకరణయొక్క పరిణామక్రమంలో ఇంకా ఇంకా అచ్చటి దివ్యత్వం వైపు మరలడమో లేక ఇచ్చటే ఆ దివ్యత్వ లక్షణాన్ని ధరించడమో జరుగుతుంది. ఆమె విశ్వాత్మక శిల్పనిర్మాణ విధానాన్ని కల్పన చేస్తున్నప్పటికి అచేతనాత్మకము, యాంత్రికమునైన కార్యనిర్వాహకురాలి స్వభావం ఆమెలో లేదు. ఆదిలో దివ్యప్రకృతిలో, దివ్యనైసర్గిక శక్తులలో కనపడే ముఖస్వ భావ లక్షణాలు ఆమెలో లేవు. దివ్యమాయయొక్క ప్రధమ దర్శ నంతో బాటు కలిగే భ్రమలు, పాక్షిక భ్రాంతులు జనింపజేసే అవా స్తవికతాబుద్ధి కూడా అచట లేదు. ఏ పరమోచ్చ ప్రభువు నుండి ఆమె దిగివచ్చినదో ఆ పదార్థస్వభావాల చైతన్యశక్తి ఇచ్చటనే కలదని ఆత్మానుభవం పొందుతున్నప్పుడు వెంటనే తేటతెల్లమ వుతుంది. మనం అర్థం చేసుకోలేని ఆమె ఫథకం మనల్ని ఆమె అవిద్య, అచేతనములలో ముంచినట్లనిపిస్తుంది. ఆమె శక్తులన్నీ విశ్వంలో తారసపడే అనుమానాస్పదమైన శక్తులవలె గోచరిస్తాయి. ఆమె ఒక దివ్యచైతన్యాన్ని మనలోనే వృద్ధి చెయ్యడానికి శ్రమి స్తూన్నదని త్వరలోనే గ్రహిస్తాం. ఆమె మన పైన నుండి మనల్ని ఆమె యొక్క ఉన్నతస్థానానికి లాక్కొనిపోతూన్నదని తెలుస్తుంది. దివ్యజ్ఞానం, దైవేచ్ఛ, దివ్యానందముల సారాన్ని క్రమక్రమంగా మనకు తెలిసేలా చేస్తారు. అవిద్యాచలనములలో కూడా తాను వేసే అడుగులకు ఆమె ఊతం ఇస్తున్నదని సాధకుని ఆత్మకు అవగతమవుతుంది. ఆమె నింపాదిగాకాని, వడిగాకాని, నేరుగాకాని, చుట్టుదారులలోగాని అంధకారం నుంచి మహోన్నత చైతన్యం లోనికి, మృత్యువు నుండి అమరత్వం లోనికి, చెడు నుండి మంచికి, బాధ నుండి సంతోషానికి తీసికొనిపోతుంది. అయితే మానవమేధస్సు ఇప్పటికి వీటన్నిటి అస్పష్ట ప్రతిరూపాన్ని మాత్రమే రూపుదిద్దుకొనగలదు. అలాగ ఒక్కసారిగా ఆమె శక్తి

విముక్తిదాయని, గమనశీలి, సృజనాత్మకం, సార్థకమునై వ్యవహరిస్తుంది. సృజనాత్మకమంటే వస్తువులు అవి ఉన్నదున్నట్లుగా మాత్రమేకాక, అవి ఎలా ఉండాలో అలాగ అని భావించాలి. అవిద్యా పదార్థంతో నిర్మించబడిన అధోచైతన్యం యొక్క చిక్కుపడిన, ముడివడిన చలనాలను ఆమె శక్తి నిర్మూలిస్తుంది. ఆమె ఒక మహోన్నత దైవీప్రకృతియొక్క పదార్థశక్తుల లోనికి అతని ఆత్మను, నైజాన్ని పునర్నిర్మించి కొత్త పుంతలు తొక్కిస్తుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: వై.యస్.వి.యస్. మూర్తి

త్రివిధ మూర్తిత్వము

మనకీ, ఈ జగత్తు కంతటికీ ఆధారభూతమైన చైతన్యశక్తితో నీవు ఏకత్వ సంసర్గం కలిగినపుడు శ్రీమాత మూర్తిత్రయాన్ని గమనించగలవు. అందులో సర్వాతీతశక్తి ఆదిపరాశక్తిగా లోకాలకు పైన ఉండి సృష్టినంతటినీ పరమాత్మయొక్క అప్రకటిత నిగూఢతత్వంతో అనుసంధానం చేస్తూ ఉంటుంది. సార్వత్రిక మహా విశ్వశక్తిగా జీవకోటిని సృష్టిస్తూ వాటిని తనలోనే ఇముడ్చుకుంటూ తను వాటిలో ఇముడుతూ ఈ శతకోటి శక్తులనూ, ప్రక్రియలనూ పోషిస్తూ, పాలిస్తూ ఉంటుంది. అఖండత్వశక్తిగా మిగిలిన రెండు అస్తిత్వాల అపార విధానాల ప్రాభవాన్నీ తనలో మూర్తీభవించుకొని వాటిని ఉత్తేజితంగా మనకు దగ్గరగా తెచ్చి మానవ వ్యక్తిత్వానికి, దైవత్వానికీ మధ్య వారధిగా పనిచేస్తుంది.

అన్నిటికీ మూల అతీతశక్తి అమ్మ అన్ని లోకాలకు పైన నిలిచి ఉంటుంది. అనంతమైన ఆమె శాశ్వత చైతన్యంలో ఉన్నదంతా పరబ్రహ్మమే. ఆ పరబ్రహ్మశక్తికీ, వర్ణనాతీత ప్రత్యక్ష రూపానికీ తానే ఆశ్రయమవుతుంది. ఆవిష్కృతం కావలసిన పరమసత్యాలను పిలిచి, వాటి రహస్యస్థావరం నుంచి తన అనం

తచ్చైతన్యపు వెలుగులో దింపుతుంది. తన అపారశక్తి ప్రాపకంలో, నిరవధికమైన చైతన్యంలో వాటి శక్తికొాక ఆకృతినీ, జగత్తులో ఒక రూపాన్నీ ప్రదానం చేస్తుంది. ఆ పరబ్రహ్మ శాశ్వత సచ్చిదానందంగా ఆమెలో అభివ్యక్తమై ఉంటాడు. అంతేకాక సమస్త లోకాల్లో, సమస్త భూమికల్లో, సమస్త దేవతారూపాల్లో వారి వారి సత్వాల్లో ఆమె తత్వంగానే ఉంటాడు. ఈ విధంగా తెలిసిన అన్ని లోకాల్లో, తెలియని లోకాల్లోనూ గూడా ఆమెలోనే గుర్తింపు పొందుతాడు. అంతా కూడా దైవంతో ఆమె నెరిపే లీలావిలాసమే. శాశ్వత లోకాలలో నిగూఢంగా ఉన్న అద్భుతాల వ్యక్తీకరణమే ఆమె. ఉన్నదంతా ఆమెయే. ఎందువల్లనంటే అంతా ఆ పరబ్రహ్మ చైతన్యశక్తి విభాగాలే. ఆమె నిర్ణయించి పరంధాముడు అనుమతించనిదంటూ ఏదీ ఎక్కడా ఉండబోదు. ఉండదు. ఆ పరబ్రహ్మ ప్రతిపాదిస్తే తాను గ్రహించి తన సృజనాత్మక ఆనందంలో దానికొాక బీజరూపమిచ్చి ఆకృతి నేర్పరిస్తే తప్ప ఏదీ ఏర్పడదు. ఆ జగన్మాత, ఆ మహాశక్తి తన సర్వాతీత చైతన్యంతో పరబ్రహ్మ నుండి వెలువడిన చలనాలకు క్రియారూపమిచ్చి తను సృష్టించిన లోకాల్లో ప్రవేశిస్తుంది. ఆమె ఉనికే వాటికి దైవస్ఫూర్తినీ, వారికి ఆధారభూతమైన దైవశక్తినీ, దివ్య ఆనందాన్ని అందించి వారిని పోషించి పాలిస్తుంది; లేకపోతే వారికి అస్తిత్వమే ఉండదు. మనం పరాప్రకృతి అని వ్యవహరించేది అతి బాహ్యరూపమైన ఆమె కార్యనిర్వాహకరూపమే. ఆ పాత్రలో ఆమె తన శక్తులనన్నిటినీ సామరస్యమైన ఒక అమరికగా కూర్చి క్రమ పద్ధతిలో నడిపిస్తుంది. ఇంకా ప్రకృతి ప్రక్రియల నన్నిటినీ ప్రచోదనం చేస్తుంది. ఆ ప్రక్రియల్లో ప్రత్యక్షంగా ఉండేవాటిలో వ్యక్తంగానూ, కేవలం అనుభవమయే వాటిలోనూ జీవనసరళిలోనూ సంచరిస్తుంది. ఒక్కొక్క లోకమూ దానికై ఏర్పడిన ఆ మహాశక్తి ఏకైక కేళీవిలాసం తప్ప వేరు కాదు. లోకోత్తర జగన్మాత యొక్క ప్రత్యగాత్మగా, వ్యక్తిత్వంగా ఏర్పడినదే ఈ మహాశక్తి. ప్రతి ఒక్కటీ ఆమె దివ్యదృష్టిలో గోచరింప చేసుకొని, తన మనో

హార హృదయసీమలో ప్రోదిచేసి శక్తి నింపి ఆనందసీమలో సృష్టించినదే.

ఆమె సృష్టిలో ఎన్నో భూమికలు, ఎన్నో శ్రేణులు ఉన్నాయి. మనము నివసిస్తున్న ఈ లోకానికి చాలా పైన అపారమైన సత్. చిత్శక్తి, ఆనందములతో ఉన్న లోకాలెన్నో ఉన్నాయి. వీటన్నిటినీ చూస్తూ శ్రీమాత అనాచ్ఛాదిత శాశ్వత శక్తిరూపంగా పైన నిలిచి ఉంది. అక్కడుండే జీవులందరూ అనిర్వచనీయ పరిపూర్ణత్వంతో, సుస్థిరమైన ఐక్యతతోనూ నివసిస్తారు. దానికి కారణం ఆమె నిరంతరం వారిని కనిపెట్టి కాపాడుతూ ఉంటుంది. మనకి కొంచెం దగ్గరగా పరిపూర్ణ అతిమానససృష్టికి సంబంధించిన లోకాలున్నాయి. వాటిలో శ్రీమాత అతిమానసమహాశక్తిగా మూర్తీభవించి ఉంటుంది. అక్కడ ఆమె భగవంతుని సర్వజ్ఞపూర్వక సంకల్పశక్తిగా, సర్వపరిజ్ఞానశక్తిగా అమోఘమైన కార్యాచరణతో, పరిపూర్ణ ప్రక్రియలతో ప్రస్ఫుటంగా ఉంటుంది. అక్కడ జరిగే క్రియలన్నీ పరమసత్యపు చలనాలే, అక్కడి జీవులందరూ భగవంతుని వెలుగుతో నిండిన ఆత్మలూ, శక్తులూ, దేహాలు. అక్కడ జరిగే అనుభవాలన్నీ గూడా సాంద్రపరమ ఆనంద సంద్రాలు, కెరటాలు, తరంగాలు. కానీ ఇక్కడ మనముండే లోకాలు, అజ్ఞానపులోకాలు, మూలచైతన్యం నుంచి విడిపోయి మనోమయ, ప్రాణమయ, అన్నమయ లోకాలు; వీటన్నిటికీ కేంద్రమైన ఈ భూమికి పరిణామక్రమమనే కీలక ప్రక్రియ ఉంది. ఇక్కడంతా అవ్యక్త, సంఘర్షణ, అపరిపూర్ణతలతో గూడి ఉన్నప్పటికీ జగన్మాత సహాయం దీనికుంది. ఆ మహాశక్తి దీని రహస్యగమ్యం కోసం ప్రేరేపించి ముందుకు నడిపిస్తోంది.

శ్రీమాత ఆ మహాశక్తిగా ఈ త్రిగుణాత్మక అజ్ఞానమయ లోకానికి సాయంగా మనకీ అతిమానసలోకానికీ మధ్య స్థరంలో ఉంటుంది. ఆ అతిమానస ప్రకాశము, సత్యజీవనము, సత్యదృష్టి ఇక్కడికి రావలసియుండగా చైతన్యస్థరాల ఆరోహణ, అవరోహణలు ఒక ద్వంద్వ సోపానపంక్తిగా ఏర్పడడంవల్ల అజ్ఞానమయ పదార్థంలోకి జారిపడిపోతాయి. తిరిగి మనఃప్రాణజీవనాలు వికాసం

చెందడం ద్వారా అవి పరమాత్మ అనంతత్వంలో చేరిపోతాయి. ఇంకా ఆమె ఈ జగత్తులోనూ, భూమి పరిణామగతిలోనూ జరుగవలసినది తన దివ్యదృష్టితో చూసి, స్పందించిన ప్రకారం నిర్ణయించి వెలువరిస్తుంది. దేవతలందరికీ పైన ఉండి తన శక్తులను, విభూతులను రావించి కార్యనిర్వహణలో ఉంచుతుంది. ఇంకా వారి అంశలను ఈ అధోలోకాలలో నియోగిస్తుంది. అవి ఇక్కడకు వచ్చి వాటిని పరిపాలిస్తూ, యుద్ధాలు చేసి విజయాలు సాధిస్తూ వాటికి దారిచూపి నడిపిస్తూ, వాటి గతులను మారుస్తూ ఒక్కొక్కసారి మొత్తంగాగానీ, విడివిడిగా గానీ వాటి వాటి శ్రేణులను, శక్తులను నిర్వహిస్తాయి. యుగయుగాలుగా వివిధ రూపాలతో, పేర్లతో మానవుల పూజలందుకునే దేవతామూర్తులు, అమ్మవార్లు అన్నీ ఈ విభూతుల అంశలే. అంతేకాక ఈ శక్తులు, వాటి వాటి అంశల ద్వారా తన యొక్క విభూతులకు మనశ్శరీరాలనూ, ఇంకా పరమేశ్వర విభూతులకు కూడా మనశ్శరీరాలను సమకూరుస్తుంది. ఇవన్నీ కూడా భౌతికప్రపంచంలో తను మానవచైతన్యంతో అవతరించినప్పుడు కొంతగా తన శక్తి, స్వభావం, సముపస్థితి (తన స్థితి) నిలపటం కోసమే. భూమండలంలోని సంఘటనలన్నీ ఒక నాటకదృశ్యాలే. ఆమె స్వయంగా విశ్వదేవతల సహాయంతో రూపొందించి తనొక గుప్తపాత్రధారిణిగా నిర్వహిస్తుంది.

శ్రీమాత పైనుంచి పరిపాలన చేయడమే కాకుండా ఈ అల్ప త్రిగుణాత్మక జగత్తులోనికి స్వయంగా అవతరిస్తారు. యాదృచ్ఛికంగా ఇక్కడ జరిగేవన్నీ కూడా, చివరకు అజ్ఞానక్రియలు కూడా తెర మరుగుశక్తిగా ఉన్న ఆమె చర్యలే. ఇంకా తక్కువ సత్వముతో ఆమె తయారుచేసిన ప్రకృతిశక్తి, ప్రకృతి శరీరము. అవి అస్తిత్వం పొందటానికి కారణం పరబ్రహ్మచే నిర్దేశితములై ఈ అనంతత్వంలో ఉండే సంభావ్యతతో సాధించ గలిగినది సాధించి చూపటానికే. దీని కోసమే ఆమె ఈ మహోన్నత త్యాగానికి సిద్ధపడి అజ్ఞానపూరిత ఆత్మ, శరీరములనే ముసుగులు ధరించడానికి సమ్మతించారు. అంతేకాక వ్యక్తిగతకారణాల వల్ల కూడా ఆమె ఇందుకు ఒడబడినారు. ఆమె ఈ అంధ

కారంలో దిగబడి దాన్ని వెలుగులోకి నడిపించాలనీ, అసత్యం, భ్రాంతి – వీటిలోకి వెళ్లి వాటిని సత్యమార్గంలోకి మళ్లించాలనీ, మృత్యువు దగ్గరకు వెళ్లి దాన్ని దివ్యజీవంగా మార్చాలనీ, దుఃఖ మయ ప్రపంచంలోని బాధలను, వేదనలను పారవశ్యంతో అమం దానందంగా మార్చేయాలనీ ఈ మహోత్యాగానికి ఒడబడ్డారు. ఆమె తన బిడ్డలపైగల అపారప్రేమ వలన ఈ అజ్ఞానపు ముసుగు ధరించటానికీ, అంధకార, అసత్యవాద శక్తుల హింసాయుత భావాలనూ, తాకిడులనూ భరించడానికీ, జననమరణ వేదనలను అనుభవించడానికీ, ఇంకా సృష్టిలోని వ్యధలను, బాధలను, దుఃఖా లనన్నిటినీ మోయటానికీ ఒప్పుకున్నారు. ఈ విధంగా మాత్రమే వాటన్నిటినీ శాంతి, సంతోషము, సత్యము, శాశ్వత జీవితముల దగ్గరకు చేర్చటానికి వీలవుతుంది. ఇదే ఆ మహోన్నత త్యాగము, దీన్నే పరమపురుషుని త్యాగమని కూడా అంటారు. కానీ అంత కంటె కూడా ఇదొక ప్రకృతియజ్ఞము. శ్రీమాత నిర్వహించే మహా క్రతువు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా॥ ఎ. ప్రభావతి, డా॥ ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి

మన బలానికి వెనుక, దివ్య శక్తి సదా ఉన్నదనే విశ్వాసం మనలో ఉండాలి. ఆ దివ్యశక్తి అభివ్యక్తమైనపుడు, మన బలం అజేయమూ, సంపూర్ణమూ అవుతుంది లేక వృద్ధి చెందుతుంది. చేతనావంతమైన మహాశక్తి, సర్వశక్తిమంత మైన ఆత్మశక్తిని ఆయుధంగా ధరించి అనాది కాలంనుంచి సమస్తాన్నీ సృజిస్తున్న విశ్వమహాదేవత అయిన ఆమెకు అసాధ్యమైందేమీ లేదు. సమస్త జ్ఞానం, సర్వసత్త్వాలూ, సమస్త విజయోత్సాహం, విజయం, సమస్త కౌశలమూ, కార్యాలూ ఆమె హస్తాల్లోనే వున్నాయి. ఆత్మ పెన్నిధులు, సమస్త పరిపూర్ణతలు, సిద్ధులు, ఆ దివ్యమాత హస్తాల నిండుగా ఉన్నాయి.

అనువాదం: కె. వి. రావు

మహేశ్వరి ఆలోచనామనస్సును వివేకంగా నిర్మలపరుస్తుంది.

మహారాజ్ఞి మహేశ్వరి ఆలోచనామనస్సుకు, ఇచ్ఛకు పైగా ఉన్న విశాలత్వంలో ఆసీనురాలై ఉన్నది; వాటిని వివేకంగా విస్తృతిగా నిర్మలం చేస్తుంది, మహనీయం చేస్తుంది; లేదా వాటికి అతీతంగా ఉన్న ఉజ్జ్వల వైభవాలతో వాటిని ముంచెత్తుతుంది.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: తెన్నేటి పూర్ణచంద్రరావు

వివేకం అంటే ఏమిటి?

మానవునిలో రెండు కలిసి ఉండే శక్తులున్నాయి. జ్ఞానము, వివేకము. జ్ఞానము సత్యసంబంధి ఎంతగానో. మనసు తడుముళ్లాడుకుంటూ వస్తూండటంవల్ల వక్రంగా అది దర్శింపబడుతోంది. దివ్యదృష్టితో ఆత్మావలోకనం చేసేది వివేకం.

(శ్రీఅరవిందులు: తలపులు, సూక్తులు)

శ్రీమాత వ్యాఖ్యానం

"ఈ శక్తులు ఎందుకు కలిసి ఉన్నాయి?" అని నన్ను ఒకరు అడిగారు. నాకేమనిపిస్తుందంటే మనిషిలోని మూలపదార్థాలు ఒకదాని మధ్య ఒకటి పోట్లాడుకోవడమే మనం చాలామటుకు చూస్తుంటాం, అవి కలిసి ఉండటం ఆశ్చర్యాన్ని కలిగిస్తుంది. కాని ఈ ఘర్షణలు పైపైన కనపడేవే. పై లోకాలనుంచి వచ్చే శక్తులన్నీ యదార్థానికి తప్పనిసరిగా మిత్రులే. అవి అజ్ఞానం మీద పోరాటం చేయటానికి ఒప్పుకున్నాయి, అందువల్ల అవి ఒకటయాయి. ఇంకా శ్రీఅరవిందులు అర్థం చేసుకోగలవారికి సుస్పష్టంగా చెప్పేదేమంటే, వీటిలో ఒక శక్తి మనస్సుకు సంబంధించినది. మరొకటి ఆత్మకు సంబంధించినది. ఈ గాఢసత్యాన్ని కచ్చితంగా శ్రీఅరవిందులు తన సూక్తిలో వెల్లడి చేయాలనుకున్నారు. మనస్సు గనక రెండవశక్తిని సంపాదించాలని ప్రయత్నిస్తే అది

ఆ విధంగా చేయలేదు. ఎందుకంటే ఆ శక్తి ఆత్మకు సంబంధించి నది, అది మనిషిలో ఆధ్యాత్మిక చైతన్యంతో పాటుగా పైకెగసేది.

జ్ఞానమనేది మనస్సు ఎంతో ప్రయత్నం ద్వారా సంపాదిం చేది, అది సరైన జ్ఞానం కాకపోయినప్పటికి అది మానసిక దృక్పథానికి సంబంధించిన జ్ఞానం మాత్రమే. మరి వివేకమేమో ఏమాత్రం మానసికం కాదు. మనస్సు దానిని సంపాదించడంలో అసమర్థమైనది, నిజానికి అదేమిటో కూడా దానికి తెలియదు. నేను మళ్లీ చెప్పేదేమిటంటే, వివేకమనేది అత్యావశ్యకమైన ఆత్మ శక్తి. అది ఆధ్యాత్మిక చైతన్యంతో మాత్రమే పుట్టగలదు.

ఆసక్తికరమయిన ప్రశ్నను అడగాలనుకుంటే అది శ్రీఅర విందులు చెప్తున్న 'సత్యం వక్రీకరించబడిన మాధ్యమంలో చూడ బడటం ఏమిటనేది?' ముందు అసలు ఈ 'వక్రీకరించబడిన మాధ్యమం' లో సత్యం ఏమవుతుంది?

ఎప్పటిలాగే శ్రీఅరవిందులు చెప్పేవాటిలో పలుస్థాయిలకు చెందిన అర్థాలుండగలవు. వాటిలో ఒకటి నిర్దుష్టమైనది కాగా మరొకటి ఇంకా ఎక్కువ సాధారణమైనది. బాగా నిర్దుష్టమైన అర్థంలో, వక్రీకరించబడిన మాధ్యమం అంటే మానసికమాధ్యమం. అది అజ్ఞానంలో పనిచేస్తుంది, అందువలన అది సత్యాన్ని దాని స్వచ్ఛతలో వ్యక్తపరచలేదు. కాని జీవనమంతా అజ్ఞానమయం గానే జీవించబడుతుంది కాబట్టి వక్రీకరించబడిన మాధ్యమం కూడా భౌతికవాతావరణం అవడం మూలాన, దాని ద్వారా వ్యక్తపరచబడే సత్యాన్ని, అది వక్రీకరిస్తుంది.

అయితే, ఇక్కడే ఈ సూక్తిలో అత్యంత సూక్ష్మవిషయం ఉంది. మనస్సు తడుముకుంటూ దేని దగ్గరకు చేరగలుగుతుంది? అది ఎప్పుడూ తడుముకునేదేననేది మనకు తెలుసు. అది తెలు సుకోవాలని అన్వేషిస్తూ, తప్పులు చేస్తూ, చేసిన ప్రయత్నాలే తిరిగి మళ్లీచేస్తూ ఉంటుంది. దాని పురోగమనం చాలా మంద గొడిగా ఉంటుంది. కాని సత్యాన్ని ఏమాత్రం గ్రహిస్తుంది? ఏదో కాస్తంత – ముక్కా, చెక్కగా – పాక్షికము, అసంపూర్ణము – గానా? అసలది ఏమాత్రం సత్యం కాకుండా ఉండేదా?

మనం ఎన్నోసార్లు చెప్పించుకుంటూనే ఉంటాం. బహుశా, మేము కూడా మళ్లీ మళ్లీ చాలాసార్లు చెప్పాం. మనం పొందగలిగేది పాక్షికమైన, అసంపూర్ణమైన, ఖండజ్ఞానం మాత్రమే. అందువలన అది సత్యజ్ఞానం కాజాలదు. ఈ దృక్పథం సర్వసాధారణం. ఏ కాస్తంత జీవితానుభవం ఉన్నా ఇది తెలుస్తుంది. అయినా శ్రీఅరవిందులు ఉద్దేశించిన 'వక్రీకరించబడిన మాధ్యమంలో చూడబడిన సత్యం' అనేది అంతకంటే చాలా ఆసక్తిదాయకమైనది.

సత్యము వెల్లడి అవటమే వేరుగా ఉంటుంది. ఈ మాధ్యమంలో ఇది ఏమాత్రం సత్యం కాదు, ఇది వక్రీకరించబడిన సత్యం. పర్యవసానంగా దానినుంచి అందుకోబడినది ఖండసత్యం కాదు, కాని అది ఒక దృక్పథం, కరిగిపోయిన సత్యపు కృత్రిమ రూపం.

నేను చెప్పేదేమిటో పూర్తిగా అర్థం కావటానికి ఒక ఊహా చిత్రం మీ ముందుంచుతాను. ఇది పూర్తిగా ఊహాచిత్రం మాత్రమే, దాన్ని యథాతథంగా తీసుకోవద్దు.

మనం అత్యంత ప్రధానమైన సత్యాన్ని కళ్లు మిరుమిట్లు గొలిపే ధవళకాంతి ఆకాశంతో పోల్చిచూస్తే మానసిక వాతావరణంలో ఈ పూర్ణధవళకాంతి వేలకువేల కాంతికిరణాలుగా పరివర్తన చెందుతుంది. ప్రతి కిరణానికి ఒక ప్రత్యేక రంగు ఉంటుంది. ఎందువల్లనంటే ప్రతీదీ ఒకదానితో మరొకటి విడివడి ఉంటుంది. ఈ మాధ్యమం ధవళకాంతిని వక్రీకరించి ఎన్నో అసంఖ్యాకమైన రంగులుగా కనపడేటట్లు చేస్తుంది; ఎరుపు, ఆకుపచ్చ, పసుపు, నీలం వగైరా, ఒక్కొక్కప్పుడు అవి పొందిక లేకుండా ఉంటాయి. మనస్సు ఆ ధవళాకాశంలోని ఏ కొంచెం ఖండధవళకాంతినీ పట్టుకోదు. కాని, అది పట్టుకునేది పెద్దవి, చిన్నవి స్వల్ప కాంతి కలిగిన చాలా రంగులను మాత్రమే. వాటితో అది ధవళకాంతిని తిరిగి ఏర్పరచలేదు. అది అందువలన సత్యాన్ని చేరుకోదు. అది ఖండసత్యాలనూ పొందలేదు, కాని పొందేది చిందర

వందరైన సత్యాన్ని. అది ఒక రకంగా మూలపదార్థాలు విడివడిపోయిన పరిస్థితి (a state of decomposition)

సత్యం సంపూర్ణమైనది. మొత్తం అంతా అవసరమే. నువ్వు చూసే వక్రీకరించబడిన మాధ్యమం మానసిక వాతావరణం – దాని ప్రకటనకు లేదా అన్ని మూలపదార్థాల అవగాహనకైనా గాని సరిపోదు. శ్రేష్ఠమైనదానిని కోల్పోయామని మనం చెప్పవచ్చు. దానిని సత్యము అనలేము. మరేదో వేరొకదానికి చెందిన సత్యసారం, కాని మానసిక వాతావరణంలో ఏమాత్రం కాదు, అది అజ్ఞానం.

కాబట్టి, సారాంశంగా ఏమని చెప్తానంటే మానవ మనస్సు గ్రహించే జ్ఞానం ఏదయితే ఉందో, అది తప్పనిసరిగా అజ్ఞానభూయిష్టమయినది, ఇంచుమించుగా ఎవ్వరైనా ఏమని చెప్పగలరంటే అది అజ్ఞానమయజ్ఞానమని.

వివేకమనేది సత్యసారాన్ని చూసే దృష్టి.

సత్యప్రకటనలో వినియోగపడేది.

*

ఎప్పుడు హేతువు చనిపోయిందో అప్పుడు వివేకం పుట్టిందని నాకు ఆలశ్యంగా తెలిసింది. ఆ విమోచనానికి ముందు నాకున్నది జ్ఞానం మాత్రమే.

(శ్రీఅరవిందులు: తలపులు, సూక్తులు)

శ్రీమాత వ్యాఖ్యానం

నేను మరొకమారు గట్టిగా మళ్ళీ చెప్పేదేమిటంటే మనస్సును కొద్దిగా ఆఘాతపరచి, మేలుకొలిపి అర్థం చేసుకోవటానికి ప్రయత్నించగలందులకై ఈ సూక్తులు కావాలనే విపరీతార్థాలతో పొందుపర్చి కూర్చబడినవి. దీనిని ఎవరూ కూడ యథాతథంగా తీసుకోగూడదు. వివేకవంతులవటానికి హేతువు మాయమయిపోవాలని చెప్పే ఆలోచన కొంతమందిని కలవరపర్చవచ్చు. అది అలా కానే కాదు.

హేతువే ఎంతమాత్రమూ పరాకాష్ఠ, అధిపతి కాకూడదు.

జీవితంలో ఒకరెవ్వరైనా ఏదైనా దివ్యజ్ఞానమనేదానిని పొందే దాకా, హేతువే అధిపతిగా ఉండక తప్పదు. అలా కాకపోతే అతడు అతని అనాలోచిత చర్యలకు, అతని వింతచేష్టలకు, అస్తవ్యస్త భావోద్వేగ కల్పనలకు ఆటవస్తువవుతాడు; అతడు వివేకహీనుడవటమేకాక, ఆమోదయోగ్యంగా ప్రవర్తించటానికి కావలసిన జ్ఞానానికి కూడ తనకు తానుగా దూరమవుతాడు. కాని ఒకరు సామాన్య మానవమేధస్సుకు శిఖరమైన హేతువు సహాయంతో నిమ్నభాగాలన్నింటినీ అదుపులోకి తేగలిగి, పిమ్మట అతను, ఆ స్థాయిని దాటిపోవాలనుకుంటే అతను సాధారణ ఆలోచనల నుంచి, సాధారణ విషయదృష్టి నుంచి, సాధారణ మానవ జీవితం నుంచి తాను విముక్తిపొందాలనుకుంటే, నేను ఏం చెప్తానంటే, అతను తప్పనిసరిగా హేతువుకు అతీతంగా నిలచి, దానిని ఏవగించుకుంటూ అణగద్రొక్కడం కాకుండా, దానిని ఇంకా మీదికి, అతీతంగా పురోగమనానికి ఉపయోగపడే మెట్టుగా చేసుకుంటూ, హేతువు యొక్క ఆజ్ఞలకు అధీనం కాకుండా, వాటితో అతి తక్కువగా తాను సంబంధం పెట్టుకునేదేదో ఒక స్థాయిని చేరాలి; ఊర్ధ్వకాంతితో ఇంకా ఏదో తనను తానుగా సహేతుకముకాని స్థితికి పోవాలి. ఎందుకంటే సహేతుకము కానిది సాధారణ (భౌతిక) జ్ఞానానికి ఆవలిస్థాయి. అది పైనుంచి, చాలా పైనుంచి దివ్యజ్ఞానం నుంచి స్ఫూర్తి పొందుతుంది.

దీని అర్థం అది.

ఇక్కడ శ్రీఅరవిందులు మాట్లాడే జ్ఞానం సాధారణ జ్ఞానం గురించి. అది తాదాత్మ్యతా దివ్యజ్ఞానం కాదు. అది సాధారణ పద్ధతుల ద్వారా, ఆలోచనలతో సంపాదించిన మేధోపరమైన జ్ఞానం.

ఏమైనా మనం తరువాత సూక్తి చదివేటప్పుడు దీనిని ప్రస్తావించక తప్పదు. కాని మళ్లీ మరోసారి చదివేటప్పుడు వెంటనే వివేకాన్ని చేరగలమనే ధృఢవిశ్వాసంతో హేతువును త్యజించడానికి తొందరపడవద్దు. ఎందుకంటే మీరు వివేకానికి

అర్హులు కావాలి. అలాకాక, హేతువును పరిత్యజిస్తే మీరు నిర్హే తుక పరిస్థితిలో పడిపోయే ప్రమాదం ఉంది.

చాలాసార్లు శ్రీఅరవిందులు తన రచనలలో ముఖ్యంగా, యోగసంయోజనంలో, కఠినమైన ఆత్మసంయమనం లేకుండానే, అన్ని రకాల ప్రేరణలకు తల ఒగ్గుతూ సాధన చేయవచ్చునని తలపోసేవారి గురించి హెచ్చరిస్తూ వచ్చారు. అది వారిలో సాధా రణ సంప్రదాయాలు, సాధారణ హేతువు నుంచి, విమోచనం అనే మిషతో, అణగద్రొక్కబడిన, దాగివున్న, గుప్తమైన కోరిక లను బయలుపరచి భయంకరమైన సమతులరాహిత్యానికి గురి చేస్తాయి.

ఎవరైనా స్వేచ్ఛను పొందగలిగేది చాలా ఎత్తుకు ఎదిగిన ప్పుడు, మానవ తీవ్రభావాలను దాటి అతీతంగా ఉన్నతస్థాయికి చేరుకున్నప్పుడు మాత్రమే. ఉన్నతమైన ఆత్మస్వాతంత్ర్యాన్ని సాధించి కోరికలు, ప్రేరణలతో తెగతెంపులు చేసుకున్నవారికి స్వేచ్ఛను పొందే హక్కు ఉన్నది.

కాని, చాలా హేతుబద్ధంగా ఉండేవారు, సాధారణ సాంఘిక న్యాయసూత్రాల ప్రకారం చాలా నీతిమంతులు, తమకు తాము చాలా వివేకవంతులమనుకునేవారు కాదు. ఎందుకంటే వారి వివేకం ఉత్త భ్రమ. అది లోతైన సత్యంతో కూడి ఉండదు.

చట్టాన్ని వ్యతిక్రమించేవాడు చట్టానికి అతీతుడైనవాడు కావాలి. సంప్రదాయాలను పట్టించుకోనివాడు, సంప్రదాయాలకు అతీతుడై ఉండాలి. నియమాలను తృణీకరించేవాడు తప్పనిసరిగా వీటికి అతీతుడయి ఉండితీరాలి. ఈ రకమైన విముక్తి పొందా లనే ఉద్దేశం వ్యక్తిగతమైంది కాకూడదు, ఒక గాఢవాంఛను తీర్చుకోవటానికి, తన వ్యక్తిత్వాన్ని అతిశయపరచుకోవటానికి, తాను అధికుడననే భావన ద్వారాను, ఇతరుల మీద ఏవగింపు తోను తాను జనసమూహానికి, ఉన్నతంగా ఉంటూ వారిని కారు ణ్యభావంతో చూడటం కాకూడదు. నీవు ఇతరులకంటే అధికు డననే భావన వస్తే, వారిని హీనంగా చూస్తూ, నర్మగర్భంగా 'నేను మాత్రం ఆ మూసలో తయారుకాలేదు' అనే మాటయితే నీ జాగ్ర

త్తలో ఉండు. అది నీవు దారితప్పుతున్నప్పుడే జరుగుతుంది. నిన్ను అది అగాధంలోకి కూలద్రోసే ప్రమాదపరిస్థితి.

ఎవరైనా ఒకరు వివేకాన్ని, నిజమైన వివేకాన్ని, ఇక్కడ శ్రీఅరవిందులు చెప్తున్నటువంటి వివేకాన్ని గనక పొందితే, అక్కడ ఎక్కువ తక్కువలు ఎంతమాత్రమూ ఉండవు, ఉండే దల్లా శక్తుల ఖేలనం మాత్రమే, అందులో ప్రతిదానికీ దాని ప్రత్యేకస్థానం, ప్రాముఖ్యం ఉంటాయి. ఒక వేళ ఏదయినా క్రమవ్యవస్థ గనక ఉంటే, అది పరమాత్మునికి సమర్పణలో క్రమవ్యావస్థగా ఉంటుంది. అది క్రింది దానిమీద ఆధిపత్యంతో కూడిన క్రమవ్యవస్థ కాదు.

కాగా మానవ అవగాహనతో, మానవ హేతువాదంతో ఎవరూ ఈ క్రమవ్యవస్థను వివేచించి తెలుసుకోలేరు. ఒక జాగృత ఆత్మ మాత్రమే మరొక జాగృత ఆత్మను గుర్తించగలదు, అప్పుడు ఈ ఆధిపత్యం భావన పూర్తిగా మాయమయిపోతుంది.

అసలైన వివేకం అహంకారం మాయమయిపోయినప్పుడే వస్తుంది. అహంకారం ఎప్పుడు మాయమయిపోతుందంటే నిన్ను నీవు పూర్తిగా, ఎటువంటి వ్యక్తిగత ఉద్దేశం లేకుండా, ఎటువంటి లాభాన్ని ఆశించకుండా పరమేశ్వరునకు అధీనమయి ఉండేందుకు తయారుగా ఉన్నప్పుడే – ఎందుకంటే నీవిక మరో విధంగా చేయలేవు. అదే చేస్తావు.

*

మనుషులు జ్ఞానమని దేనిని అంటారంటే హేతుబద్ధంగా, ఆమోద యోగ్యమైన అసత్యరూపాలను. వివేకం ముసుగు వెనుకకు దృష్టి సారిస్తుంది, చూస్తుంది. హేతువు విభజిస్తుంది. వివరాలను నిర్ధారిస్తుంది. వాటి తారతమ్యాలని విచారిస్తుంది. వివేకం ఐక్యపరుస్తుంది, భేదాలన్నింటినీ సామరస్యంతో ఒకటిగా చేస్తుంది.

(శ్రీఅరవిందులు: తలపులు, సూక్తులు)

శ్రీమాత వ్యాఖ్యానం:

శ్రీఅరవిందుల రచనలలో జ్ఞానం, హేతువు, వివేకం మొదలైన వాటిగురించి చెప్పేదంతా మనలను సాంప్రదాయక ఆలోచ

నల గాడిలోనుంచి బయటపడేయటానికి. వీలయితే కనపడే రూపాల వెనుకనున్న నిజరూపాన్ని మనకు గోచరింపజేయడానికి.

సాధారణంగా జరిగేదేమిటంటే, కొన్ని చాలా అరుదైన మినహాయింపులతో, మనుషులు తమ చుట్టూ, అప్పుడప్పుడు తమ లోపల జరిగేవాటిని అన్నింటిని అంతో ఇంతో కచ్చితంగా పరిశీలించటంలో సంతృప్తి చెందుతుంటారు. అలా పరిశీలించినవాటినన్నింటిని హేతువుకు సంబంధించిన పై పై నిస్సారమైన తర్క సిద్ధాంతాలతో ఏదో ఒకటిగానో మరొకటిగానో వర్గీకరిస్తూంటారు. అలా చేసిన సంవిధానాన్ని, సిద్ధాంతాలను 'జ్ఞానం' అని పిలుస్తూంటారు. వారు చూపేవి, స్పర్శించేవి, అనుభూతులు, అనుభవాలు అన్నీ కూడా కృత్రిమరూపాలు, నిజమైనవి కావు అనే విషయం వారికి ఎప్పుడూ తట్టదు. సరికదా! అలా గ్రహించే ఆలోచనే రాదు వారికి. 'కాని నేను చూస్తున్నాను, నేను స్పృశిస్తున్నాను, నేను అనుభూతికి లోనవుతున్నాను, కాబట్టి అది నిజం' ఇదే ఎప్పుడూ వారి సాధారణమైన వాదన.

దానికి వ్యతిరేకంగా తమకు తామే ఏం చెప్పుకోవాలంటే నేను చూస్తున్నాను, నేను స్పృశిస్తున్నాను, నేను అనుభూతికి లోనవుతున్నాను, కాబట్టి అది నిజం కాదు. మనం విభిన్న ధృవాల వైపుగా ఉన్నాం, పరస్పర అవగాహనకు రావడానికి మరే దారి లేదు.

కాని శ్రీఅరవిందుల పద్ధతిలో, అసలైన దివ్యజ్ఞానం సరిగ్గా తాదాత్మ్యజ్ఞానమే. వివేకస్థాయిని అందుకోవటం ఈ విధమైన జ్ఞానంలో ఉన్నప్పుడే ఎవరికేనా సాధ్యం. వారు ఇక్కడ చెప్పేది ముసుగు వెనకనున్న కృత్రిమరూపాలను వివేకం చూస్తుంది – వాటి వెనుకనున్న యదార్థాన్ని దర్శిస్తుంది. శ్రీఅరవిందులు నొక్కి చెప్పేదేమంటే – దేన్నైనా బాహ్యపరిజ్ఞానంతో విశదీకరించేటప్పుడు, అది ఎప్పుడూ మరొకదానికి వ్యతిరిక్తంగా ఉంటుంది. తాను చూచినది, భావించినది, స్పర్శించినది, ఎప్పుడూ తారత

మ్యాల విచారణా పద్ధతిలోనే వివరణ ఉంటుంది. ఇది అవగాహనా లోపం.

హేతువు ఎప్పుడూ ఒకదానిని మరొకదానికి ముఖాముఖిగా ఉంచుతుంది. వాటిలో దేనినో ఒక్కదానినే నీవు ఎంచుకోవలసి ఉంటుంది. సుస్పష్టమైన ఆలోచన, హేతువు ఉన్న మనుషులు విషయాల మధ్య వైవిధ్యాన్ని స్పష్టంగా దర్శించగలుగుతారు. తమాషా ఏమిటంటే, హేతువు విభేదాల ద్వారానే పని చేయగలుగుతుంది. అది ఎందువలనంటే ఒకరు దీనికి దానికి, ఈ పనికి ఆ పనికి, ఈ వస్తురూపానికి ఆ వస్తురూపానికి మధ్య భేదాన్ని గ్రహించగలుగుతారు. అపుడు నిర్ణయాలు తీసుకుంటారు. హేతువు అలా పనిచేస్తుంది.

కాని అసలు సిసలైన దివ్యజ్ఞానం, తాదాత్మ్యతాజ్ఞానం. దాని ఫలితమే వివేకం. వ్యతిరేక విషయాల నన్నింటినీ సామరస్యపరచబడే విధంగా, ఒకదాని నొకటి పూరిస్తూ, రెండింటికి పరిపూర్ణమైన పొంతనను కలుగచేస్తూ, సమృద్ధమైన సమన్వయంతో అఖండంగా ఎల్లప్పుడూ అసలు విషయాన్ని దర్శిస్తుంది. సహజంగానే అది అభిప్రాయాలను, గ్రహణశక్తిని, కర్మపరిణామాలను మారుస్తుంది.

కేవలం తప్పనిసరిగా చేయవలసిన మొట్టమొదటి పని ఏమిటంటే 'కనపడేవన్నీ అసత్యం' అనే మాటను, యాంత్రికంగా, నీవేం చెప్తున్నావో పూర్తిగా తెసులుకోకుండా మళ్లీ మళ్లీ తిరిగి చెప్పవద్దు. నీవెందుకు చెప్తావంటే శ్రీఅరవిందులు మనకు ఆ విధంగా చెప్పారు కాబట్టి. అంతేకాని దానిని నిజంగా అర్థం చేసుకుని చెప్పటం కాదు. అయినప్పటికీ కూడా నీవు ఏదైనా అర్థం చేసుకోవాలనుకుంటే నీవు దానిని అలా చూడు, పరిశీలించు, స్పృశించు, దాని రుచిని, అనుభూతిని పొందు. ఎందుకంటే పరిశీలించడానికి మరే ఇతర సాధనాలు లేవని నమ్మావు గనుక. ఇది నీవు ఎప్పుడు అర్థం చేసుకోగలుగుతావంటే, విపర్యయ చైతన్యానుభూతి నీవు పొందినపుడే. విషయాంతరాలలోకి వెళ్లి

భ్రమ కల్పించే తీరును కాక, వాటియొక్క అనుభూతిని, అనుభవాన్ని నిర్దుష్ట వాస్తవిక పద్ధతిలో పొందగలిగినపుడే...

*

బానిసత్వ అలవాటు తప్ప ఏది వ్యసనం? మానవ అభిప్రాయం తప్ప ఏది విశిష్టగుణం? దర్శించు దైవాన్ని; పాటించు ఆయన ఇచ్ఛను. ఆయన నీకై గుర్తించిన అడుగుజాడలలోనే సాగిపో.

(శ్రీఅరవిందులు: తలపులు, సూక్తులు)

శ్రీమాత వ్యాఖ్యానం:

ఇదీ పరిపూర్ణత! దైవం నీకై ఏది అభిలషిస్తాడో దానినే కోరుకోవటం, పొందటం నిజమైన దివ్యపురుషత్వం. నిజమైన వివేకం ఏదంటే ఆయనతో ఏకం కావటం, ఆ విధంగా నీకు ప్రస్ఫుటంగా ఆయన నీనుంచి నీ కోసం ఏమి కోరుకుంటున్నాడో తెలుస్తుంది. మిగతాదంతా మానవసంబంధమైన ఆచారం, సిద్ధాంతం తప్ప మరేమీ కాదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా॥ టి. ప్రసన్న కృష్ణ

కొన్ని తలపులు, సూక్తులు

హేతువు వెలుగులో నడుస్తున్నట్లు ప్రపంచమనుకుంటుంది. కాని వాస్తవానికి అది ప్రచోదించబడేది తన యొక్క విశ్వాసాల, అంతః ప్రేరణలతోనే.

*

హేతువు తనను తాను విశ్వాసానికి అనుకూలంగా మలుచుకోవటమో లేదా అంతఃప్రేరణల న్యాయనిబద్ధతను తర్కించడమో చేస్తుంది. కాని అది పొందే మానసికప్రేరణ అధోచైతన్యం నుంచే; కనుకనే మనుషులు తాము హేతువు ప్రకారం ప్రవర్తిస్తామనుకుంటారు.

*

కేవలం హేతువు చేసే పని ఏమిటంటే మనస్సు గ్రహించిన వాటిని క్రమబద్ధీకరించి విమర్శించడం. దాని దగ్గర దానిలో నిశ్చితమైన నిర్ణయమూ లేదు. కర్మను ఆజ్ఞాపించనూ లేదు. అది నేనే స్వతంత్రంగా ఆరంభిస్తున్నాననుకోవడమో లేదా ప్రేరేపించడమో చేసేటప్పుడు ఇతర కార్యనిర్వాహకసంస్థలను మరుగున పడేస్తుంది.

*

వివేకం నీకు వచ్చేదాకా హేతువును దైవకార్యాలకు వినియోగించు. విశ్వాసాన్ని, అంతఃప్రేరణలను నీ కోసం వాడుకో. ఎందుకు నీవే నీలోని (శారీరక) భాగాలను ఒకదానిపై ఒకటి తిరుగుబాటుకు ప్రేరేపించటం?

*

ఎప్పుడూ గ్రహిస్తూ పెంపు చేసుకున్న నీ గ్రహణశక్తి కాంతిలో పని చేస్తూ ఉండు. అంతేకాని మేధోపరమైన హేతువాదంతో కాదు. మేధ తనను అర్థం చేసుకోలేకపోతే దైవం హృదయంతో మాట్లాడుతాడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: డా॥ టి. ప్రసన్న కృష్ణ

అనంత విశ్వతత్వం – మహేశ్వరి తోడ్పాటు

"చాలా శక్తివంతమైన, ఇంకా వివేచనతో కూడిన మహేశ్వరీ మాత అతిమానస అనంతాలకు, విశ్వవిశాలతకు మనం తెరుచుకుని ఉండేలా చేస్తుంది."

– శ్రీఅరవిందులు

ప్రశ్న: "విశ్వచైతన్యతత్వాన్ని పెంపొందించుకో" అంటారు. అదెలా సాధ్యం?

శ్రీమాత: వైశ్వానికానికా? ఇంతకు ముందు ఒకరు ఇలాంటి ప్రశ్నే వేసేరు. "విశ్వచైతన్నాన్ని పెంపొందించుకోమని పిల్లలకు ఎలా బోధించాలి?" అని. ముందు మీలో ఆ చైతన్యాన్ని పెంపొం

దిచుకోమని చెప్పాను. అది మీకెలా సాధ్యమవుతుంది? అసలు విశ్వచైతన్యమంటే ఏమిటో మీకు తెలుసా? అది తెలుసుకోవడం ముఖ్యం. మనిషి తాను అన్నిటికంటె ప్రత్యేకమైన వేర్పాటుజీవి అనుకునే బదులు బ్రహ్మాండమయిన ఈ సృష్టిలో తనూ ఒక భాగమనుకోవాలి. ఈ సృష్టి మొత్తంతో తనకు విడదీయరాని అనుబంధమున్నదని అనుకోవాలి. అన్నింటిలోగల ప్రేరణలు, స్పందనలు తాను స్వీకరించడం, తనలోని ప్రేరణలు, స్పందనలు యితరులకు అందించడం ద్వారా చైతన్యవంతం కావాలి. చైతన్యవంతమైన ఈ ప్రేరణలు మానసికమైన ఎటువంటి సంపర్కం లేకుండా ఉండిపోవు. ఈ శక్తులు ఒకరి నుంచి మరొకరికి ఇక్కడ ఒకర్ని అక్కడ ఒకర్ని స్పృసిస్తూ కదిలిపోతూ ఉంటాయి. ఇవి సంకీర్ణంగాను, బహుముఖంగాను ఉంటాయి. ఏది ఎక్కడ ఆరంభమవుతుందో, ఎక్కడ ముగుస్తుందో తెలియదు. చెప్పలేం. అపారమైన స్వయం సంపూర్ణమైనదేదో తనలోనే కదలాడుతున్నదనే కచ్చితమైన అభిప్రాయం కలుగుతుంది. అదేదో విశ్వచైతన్యం లాంటిదిలా ఉంటుంది.

కాబట్టి అన్నిటికంటె ముందు మీరిది ఆలోచించాలి. తెలుసుకోవాలి. ఈ సార్వత్రిక అనంతరాశిలో నువ్వొక బిందువు మాత్రమే. ఆ స్పృహ ఎల్లవేళలా ఉండాలి. విడిగా కాకుండా అందులో కలిసే ఉన్నావని కూడా గ్రహించాలి. అప్పుడు ఆత్మశోధనతో, ఆత్మపరిశీలనతో నిన్ను నీవు తెలుసుకునే అవకాశం వెంటనే నీకు కలుగుతుంది. నువ్వు గ్రహిస్తున్న, వివరిస్తున్న యీ స్పందనలన్నీ బయటినుంచి వచ్చి నీలోనే నీ ద్వారా సంచరిస్తాయి. కాని అది నీలో పుట్టినవి కావు అన్న విషయం నువ్వు త్వరగా తెలుసుకుంటావు. ఆ అవకాశం నీకుంటుంది. క్రమక్రమంగా శోధనతో, పరిశీలనతో వీటికి పరిమితి లేదనే విషయం గ్రహిస్తావు. ఈ విధంగా నువ్వు విశ్వచైతన్యాన్ని అలవరచుకోవటం ప్రారంభిస్తావు. వైశ్వానికము అన్నా, సార్వత్రికము అన్నా ఒకటే.

*

ప్రశ్న: అమ్మా: విశ్వచైతన్యం నుంచి, వ్యక్తిని వేరుచేసే అజ్ఞానమనే అడ్డుగోడ ఉన్నది అని ఇక్కడ రాసి ఉన్నది. ఆ అడ్డుగోడను పడగొట్టేదెలా?

శ్రీమాత: అజ్ఞానం నుంచి విముక్తి పొంది జ్ఞానాన్ని ఆశ్రయించు. అన్నిటికంటె ముందు నువ్వు నే చెప్పినదానిని అర్థం చేసుకోవాలి. ఈ పరిపూర్ణమయినదానిలో నువ్వొక భాగమయితే, ఈ పరిపూర్ణత అంతకంటె మరింత పెద్దదైన సంపూర్ణతలో భాగము. అది దానికి మించిన ఇంకా ఇంకా పెద్దదైన సంపూర్ణతలో భాగము. ఇలా చివరికి అన్నీ కలిసి ఒకే ఒక అనంతమైన పూర్ణత్వంగా తయారవుతుందని తెలుసుకోవాలి. నీకంటె అధికాధికమైన సృష్టిలో నువ్వొక భాగమనే స్పృహలో నీ వెల్లప్పుడూ ఉంటే నీకు, సృష్టికి అభేదం అనే గ్రహింపు ప్రారంభమవుతుంది. ఇది కేవలం ఒక ఆరంభం మాత్రమే. ఇప్పుడసలు విషయానికి రావాలి. అదేమంటే ఈ భావం కేవలం మేధోపరమైనది కాదు. అనుభూతిపూర్వకంగా ఉండాలి. అంతకంటె అందులోనే జీవించాలి. అప్పుడే అజ్ఞానమనే అడ్డుగోడ కూలిపోతుంది. ఈ ఏకత్వాన్ని సర్వత్రా దర్శించగలగాలి. అప్పుడే వ్యక్తి తనకంటె అత్యంత అధికమయిన బ్రహ్మాండంలో తానొక సూక్ష్మాతిసూక్ష్మ భాగమని గ్రహించగలుగుతాడు. అదే విశ్వం. అప్పుడు ఇంతకు ముందు కంటె ఇంకా ఇతోధికంగా విశ్వచైతన్యం సంతరించుకోగలిగేందుకు ఆయత్తమవుతాడు.

ప్రశ్న: ప్రియజననీ! విశ్వచైతన్యంలోకి సమతలంగా (horizontally) తెరుచుకోవడం (ఉన్మీలనం) అంటే ఏమిటి?

శ్రీమాత: చూడు. సర్వోన్నత చైతన్య శిఖరారోహణ చెయ్యాలంటే సూటిగా (vertical) ఊర్ధ్వావరోహణ, విశ్వచైతన్యంలోకి (తెరుచుకోవాలంటే) సమతలంగా (horizontal) విస్తృతం కావాలనేది సాధారణ భావన.

సార్వత్రిక చైతన్యమంటే విశ్వంలో అభివ్యక్తమైన అన్ని శక్తులపట్ల అవగాహన కలిగి ఉండి, అభివ్యక్తం కాబడినవాటిలోను సార్వత్రిక చైతన్యం దర్శించగల్గటం. ఉదాహరణకి ఇక్కడ

చాలామంది ఉన్నారు. వీరంతా విశ్వానికి ప్రతినిధులనుకుందాం. వారితో నీవు ఐక్యత పొందాలనుకున్నావనుకో. వారందరికి సంబంధించి అందరినీ ఒక్కటిగా చేసే ఒక చైతన్యచలితచాలనము నీకూ కలుగుతుంది. ఆ చైతన్యస్పందనే సమతలంగా వ్యాపించడమంటే.

కాని క్రిందికి రావాలనుకునే అతిమానసశక్తితో ఐక్యత పొందాలని నీవు కోరుకుంటే నీ ఆకాంక్ష నంతటినీ కూడగట్టుకుని క్రిందికి దిగివచ్చే ఉన్నతశక్తుల వైపుగా, సూటిగా పైకెగసిపోవాలనే భావన నీకు కావాలి. విస్తృతమయి ఊర్ధ్వగమనానికి ఆరోహణ అది. అంతే.

*

(ఒక హెచ్చరిక) యోగులు ముచ్చటపడే సార్వత్రిక చైతన్యం దైవం కాదన్నది ముందు నువ్వు గుర్తుంచుకోవాలి.

నీకు నచ్చినట్లయిన నీ హద్దులు నువ్వు అడ్డంగా దాటెయ్యొచ్చు. కాని ఈ విశాలత్వభావన, విశ్వబాహుళ్యత ఇవే దివ్యత్వమనుకుంటే మాత్రం నీవు పప్పులో కాలేసినట్టే. ఈ విశ్వచలితచాలనములు సత్యాసత్యాల మేళవింపు. అందుచేత అక్కడితో ఆగిపోతే, అది అసమగ్రమే. శాశ్వతమైన దివ్యసత్యసందర్శన అసలెప్పుడూ సాధించకుండా కూడా నువ్వు విశ్వచైతన్యంలో భాగస్వామ్యం పొందవచ్చు.

ప్రశ్న: ప్రియమాతా! మేము చైతన్యాన్ని ఎలా విస్తృతపర్చుకోగలం?

అందుకు చాలా మార్గాలున్నాయి.

అన్నింటికంటె సులభమైనది సువిశాలమైన దానితో నిన్ను నీవు పోల్చుకో. ఉదాహరణకి నువ్వొక పూర్తి సంకుచిత, పరిమితమైన ఆలోచన, ఇచ్ఛ, చైతన్యంలో మూసుకుపోయి ఒక తొడుగులో ఉన్నట్టుగా భావించావనుకో. అప్పుడు నువ్వు అతివిశాలమైన దానినేదో ఒకదాని గురించి ఆలోచించడం మొదలుపెట్టు. ఎలాగంటే అనంతజలరాశితో నిండిన మహాసాగరం. అది అలా అలా ఎలా అన్ని వైపులకు, అనంతదూరాలకు, అవధులు లేని,

కనపడని అనంతతీరాలకు, కుడియెడమలకు, ముందువెనుకలకు సువిశాలంగా వ్యాపించిందో ఊహించగలుగుతూ, నీతో సరిపో ల్చుకుంటూ, ఆలోచించు. నువ్వు ఆ మహాసాగరంలో తేలుతూ కొట్టుకుపోతున్నావనుకో. దానికి హద్దులు వుండవు. ఇలా అను కుంటే చాలా తేలిక. అప్పుడు నువ్వు చైతన్యాన్ని కాస్త విస్తృ తపరుచుకోగలవు.

మరొక ఉదాహరణ. కొందరు ఆకాశం వైపు చూస్తూ ఉంటారు. నక్షత్రాల మధ్య ఖాళీ జాగాలను ఊహించుకుంటారు. అంటే అనంత నక్షత్రరాశి మధ్యగల ఖాళీ జాగాని ఊహిం చుకుంటే భూమి, వాటితో పోల్చినపుడు సూక్ష్మాతిసూక్ష్మంగా ఉంటుంది. అందులో నువ్వింకా సూక్ష్మాతిసూక్ష్మభాగానివి. చీమ కంటే కూడా సూక్ష్మమయిన భాగమన్న మాట. అటువంటి వాడివి ఆ అనంత నక్షత్రకోటి మధ్య తేలుతూ, పెరుగుతూ దూర దూరాలకు పోతున్నావనుకో. కొంతమంది ఇందులో విజయం పొందుతారు.

ఈ భూమ్మీదగల అన్ని వస్తువులతో తాదాత్మ్యతాభా వన పొందాలనుకుంటే దానికీ మార్గముకూడా ఉంది. నువ్వు అతిసంకుచిత దృష్టితో వున్నావని ఇతరులు వారి దృష్టి ప్రకారం అనుకుంటూ నిన్ను కష్టపెట్టేరనుకో. నువ్వు నీ చైతన్యాన్ని వారిలో ప్రవేశపెట్టి క్రమంగా తాదాత్మ్యతాభావంతో వివిధ పద్ధ తుల్లో వారి ఆలోచనలను నీవిగా అనుకో. ఇది కాస్త అతిశయోక్తి. వారి ఆలోచనల్లోకి నేనెలా ప్రవేశించగలను? అదెంత ప్రమాదం. ఒకడు తాను ఇతర ఆలోచనలతో ఇచ్ఛతో తాదాత్మ్యత చెందటం అంటే అసంఖ్యాకమైన తెలివితక్కువతనాలతో, దౌష్ట్యాలతో మమేకం కావటమే. దీని పరిణామాలు చాలా చెడుగా ఉంటవి. అయినా సరే కొంతమంది ఈ పని చాలా తేలిగ్గా చేసేస్తారు. ఉదాహరణకి వాళ్లకి ఎవరితో అయినా అభిప్రాయభేదం వస్తే వాళ్ళ చైతన్యాన్ని విశాలపరుచుకోవడానికి బదులు అవతలివారి స్థానంలోకి వీరు ప్రవేశించడానికి ప్రయత్నిస్తారు. వీరి దృష్టితో కాకుండా విషయాన్ని అవతలవారి దృష్టితో చూస్తారు. మొదట

చెప్పిన పద్ధతుల్లో ఉత్తమమయినది కాకపోయినా చైతన్యం వృద్ధిపరచే ప్రక్రియల్లో ఇది కూడా ఒకటి. కాని మొదటి పద్ధతులు చాలా మంచివి. ఎవరికీ ఎటువంటి హాని చేయనివి. అంతే కాకుండా ఎంతో మంచి చేస్తాయి. అవి నిన్ను ప్రశాంతంగా ఉంచుతాయి.

చైతన్యవికాసానికి తెలివైన మార్గాలెన్నో ఉన్నాయి. నా పుస్తకంలో అవి పూర్తిగా చర్చించబడ్డాయి. ఏ విషయంలోనైనా నీకు విసుగుపుట్టినా, బాధ కలిగినా, ఇష్టం లేకపోయినా శాశ్వతమైన కాలాన్ని, విశాల విశ్వాన్ని గురించి ఆలోచించడం ప్రారంభించు. గడచిపోయిన సమస్తాన్ని తరువాత రాబోయే భవిష్యత్తుని తలుచుకుంటే ఆ శాశ్వతకాలంలో ఈ క్షణం ఊపిరి పీల్చినంత క్షణికం. అలా అనుకుంటే ఈ వేదన, విసుగు ఇవన్నీ ఈ అనంతకాలంలో ఎంత హాస్యాస్పదమో అర్థం చేసుకోగలవు. మనం గుర్తించే లోపలే కాలం కరిగిపోతూ ఉంటుంది. వీటికి ఏ రకమైన స్థానంగాని, ప్రాముఖ్యతగాని లేదు. ఎందుకంటే అనంత కాలప్రవాహంలో ఈ క్షణం ఎంత? అనంత విశ్వంలో భూమి అతి చిన్నది. అందులో మనిషి ఇంకా ఎంత చిన్నవాడో గ్రహిస్తే అనంత కాలప్రవాహంలో క్షణమెంతో ఇదీ అంతే. ఈ విసుగు, వేదన, బాధ, సంతోషం ఇవన్నీ అసంఖ్యాకంగా నిరంతరం వచ్చి పోతూనే ఉంటాయి. ఇందులో ఏ ఒక్కదాని గురించయినా, అది జరిగిన పది సంవత్సరాల తరువాత తలుచుకుంటే నీకే నవ్వొస్తుంది. ఇంత చిన్న విషయానికి అంతలా నేనెందుకు బాధపడ్డాను? అని నీలో నువ్వే ఆశ్చర్యపోతావు. అందుచేత ఇటువంటివన్నీ పట్టించుకుని వాటిలోనే జీవించడమనేది ఎంత అవివేకమో ఒక్కసారి, ఒక్క మూడు నిమిషాలు ఆత్మావలోకనం చేస్తే ఎంత గొప్ప బాధయినా, అశాంతయినా తుడిచిపెట్టుకుపోతాయి. కాస్త ఏకాగ్రతతో ప్రయత్నిస్తే ఈ అనంతత్వములో, అపరిమితకాలంలో నిన్ను నీవు ప్రవేశపెట్టుకోగలవు. అన్నీ నీకు దూరమవుతాయి. అన్ని బంధాల నుంచి విముక్తి దొరుకుతుంది. గాఢమైన విచారం లాంటివేవీ నిన్ను కదిలించలేవు. సరియైన మార్గంలో సాధన

చేసినట్టయిన తప్పక తెలుసుకుంటావు. అదే నిన్ను అల్ప అహం నించి సత్వరంగా బయటపడేస్తుంది. అదే చేయవల్సినది.

సువిశాలమైన, అతిపరివ్యాప్తమైన చైతన్యంలో వ్యక్తి నిరంతరం జీవించాలి. (ఇది మీరెలా అర్థం చేసుకుంటారో మరి) కెరటం ఎంత ఉవ్వెత్తుగా లేస్తే దాని నీరు అంత నెమ్మదిగా, విశాలంగా పరుచుకుంటుంది. అలా ఉండాలి. ప్రాణికం అదే విధంగా ఉండాలి. అప్పుడే వ్యక్తి సార్వత్రికశక్తులను నిస్సంకోచంగా స్వాగతించగలడు. అప్పుడే వ్యక్తి స్వీయచైతన్యంతో ఈ సామర్థ్యం పొందుతాడు. నువ్వు వ్యాయామానికి నడుస్తూ పోయేవనుకో. ఒక అతివిశాలమైన మైదానంలోకో, సముద్రతీరానికో వచ్చేవనుకుందాం. లేదా ఒక పర్వతశిఖరాగ్రం చేరేవనుకుందాం. అక్కడ దిక్చక్రం అనంతమని అర్థమవుతుంది. ఈ రకమైన భౌతిక అనుభూతి అనుకోకుండా హఠాత్తుగా నిన్ను అంతటి అనంతత్వంలోకి మార్చేస్తుంది. నీకు నువ్వు అనంతంగా భావిస్తావు. ఆ భావనాబలంతో ఇంకా ఎక్కువగా కూడా అనుభూతిని పొందగలవు. అంతకంటె స్థిరంగా, అతిప్రశాంతంగా మారిపోతావు.

అది చాలు. నీకు ప్రకృతితో విడదీయరాని అనుబంధమేర్పడడానికి.

ఇంకా ఎన్నో మార్గాలున్నాయి. కాని అన్నింటిలో ఇది చాలా సహజమైనది. ఇంకా చెప్పాలంటే అందమయినదేదైనా చూచినప్పుడు కూడా ఇటువంటి అనుభూతినే పొందగలవు. ఒక విధమైన ఆత్మానందం, సార్వత్రిక శక్తులను స్వాగతించటం జరుగుతుంది. అందుచేత నీలో విశ్వతత్వం విశాలమై అదే సమయంలో పరిపూర్ణత్వం సిద్ధిస్తుంది. ఎన్నో మర్గాలున్నాయి. కాని సాధారణంగా అవి ఎవరూ వినియోగించరు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

అనంతాత్మ

నా చుట్టూ నిశ్శబ్దం మాటల కందని విశాలత్వం.
మహాసాగరతలంపై మొగ్గలు వేస్తూ, స్వేచ్ఛగా విహరిస్తున్న
శ్వేతవిహంగాలు
స్వరరహిత స్వర్గంలో నిశ్శబ్ద సాగరం
రెప్పవాల్చని మూగచూపులతో స్వచ్ఛ వినీలకాంతుల
వియత్పథం
అనంత నిశ్శబ్దమే తానైన
నాలోని దివ్య స్పృహ పరివ్యాప్తమై విశ్వంతో విలీనమయిన వేళ
అంతా అసలైన దేదీప్యమాన దివ్యస్వరూపంగా
దర్శనమిస్తున్నది
మహాశక్తివంతమయిన అనంతాత్మగా భాసిస్తున్నది.
నామరూపరహితుడైన చైతన్యమూర్తి ఒకడు
ఒంటరిగా దీర్ఘయోచనామగ్నుడైనాడు.
అమరము, అనంతము, మొత్తమంతటిని
స్థిరమైన శాశ్వతత్వములో మూటగట్టి
శాశ్వతంగా తన హృదయానికి చేర్చుకుంటాడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి



The Mother handing out a Darshan message
24 April 1953

దయామయి మహేశ్వరి

మహేశ్వరి అన్నిటికీ అతీతురాలు. విశ్వంలో దేనికీ కట్టుబడని స్వతంత్రురాలు. నిస్సంగురాలు ఐనా ఆమె ఇతరులందరినీ మించిన విశ్వవిశాలహృదయ. ఆమె కరుణ అనంతం, అపారం. ఆమె దృష్టిలో సర్వులు ఆమె బిడ్డలే, పరాత్పరుని అంశలే.

శ్రీఅరవిందులు

శ్రీమాత భాషణము: మౌలికంగా దివ్యప్రేమలో, దివ్యకృప యొక్క జోక్యము నిరంతరంగా కలుగచేసుకుంటూ రూపాంతరీకరించేదేదో ఉంది – అదే ఏదో ఒక శక్తి, ఒక మాధుర్యం, ఓదార్పు లాంటి ఒక స్పందన పరివ్యాప్తమై అంతటా ఉంది.

*

దైవానుగ్రహం ముందు ఎవరు అర్హులు, ఎవరు అనర్హులు? సర్వులూ ఆ ఒకే మాత బిడ్డలు. వారందరి పట్ల ఆమె ప్రేమ సమానంగా వర్షిస్తుంది. కాని ప్రతి ఒక్కరికి అతని స్వభావానన్నుసరించి, గ్రహణశక్తికి అనుగుణంగా ఆమె తన ప్రేమను అనుగ్రహిస్తుంది.

*

ఓ పరమాత్మా! నీ ఎదుట నిలిచి నిష్కపటంగా "నేనే తప్పు చేయలేదు" అని ఎవరు చెప్పగలరు? నిత్యమూ మీ కార్యానికి వ్యతిరేకంగా మేము ఎన్ని తప్పులు చేయడం లేదు? అలానే మీ అనుగ్రహం నిరంతరం ఎన్నిమార్లు వాటిని తొలగించడం లేదు?

మాతా! నీ అనుగ్రహ వీక్షణం లేకుండా విశ్వన్యాయశాసన దయారహిత ఖడ్గ ప్రహారణాల నుండి తరచుగా తప్పించుకోగల వాడెవడు?

ఇక్కడ ప్రతి ఒక్కరు ఏదో ఒక అపరిష్కృత కార్యక్రమ స్వీకర్తగానే ఉంటున్నారు. కాని నీ దివ్యానుగ్రహానికి అంతా సుసాధ్యమే. సమిష్టిగా కాని, వ్యష్టిగాకాని ఈ అసాధ్యాలను సుసాధ్యాలుగా రూపాంతరీకరణం గావించడం నీ దివ్యకార్యంగా ఉంటున్నది.

*

విశ్వమాతగా ప్రేమ ద్వారా నిశ్శబ్ద కార్యనిర్వహణం నాకు స్వాభావికంగా అత్యంత సహజసిద్ధమైనది.

*

ప్రతిదినం, అనుక్షణం మీకు నా ఆశీస్సులు ఉంటాయి.

*

కాని ఆమె కరుణ, ఆమె జ్ఞానాన్ని మరుగుపరచదు... లేదా ఆమె ఉద్దిష్ట కార్యక్రమ గమనాన్ని మరల్చదు. ఎందుకంటే విషయముల యొక్క వాస్తవం ఆమెకు సంబంధించినది. జ్ఞానం ఆమె శక్తికేంద్రం. మన ఆత్మోన్నతిని, మన స్వభావాన్ని, దివ్యసత్యంగా మలచడం ఆమె జీవితలక్ష్యము, ఆమె కృషి.

శ్రీఅరవిందులు

శ్రీమాత భాషణము: నా ప్రేమ, ఆశీస్సులు, మీతో ఉంటాయి. అవి ఉన్నతోన్నత ఆధ్యాత్మిక ఫలితాల కొరకేగాని, మానవాపేక్షలకు అనుగుణంగా ఉండవు.

*

నా ఆశీర్వాదాలు చాలా అపాయకరమైనవి. అవి ఎవరికో ఒకరికి అనుకూలంగానో, ఇంకొకరికి ప్రతికూలంగానో ఉండవు. అవి దైవసంకల్పం నెరవేరుట కొరకుగా, వేగం, బలం పుంజుకుని ఉంటాయి. అదెపుడూ విజయవంతంగానే ఉండదు. వైఫల్యం కూడా ఉండవచ్చు ... అదే దైవేచ్ఛ కనుక అయితే. ఆ సంకల్పం అంతరంగ అభివృద్ధి కొరకై వుంటుంది. కనుక ఏమి సంభవించినా అది ఉత్తమోత్తమైన దానికే అయి ఉంటుంది.

*

అనుగ్రహం నీవు పొందవలసిన గమ్యం వైపు నిన్ను ప్రచోదిస్తుంది. దాన్ని నీ బుద్ధితో విచారణ చేయకు. అలా చేస్తే నీవెటూ చేరలేవు. ఎందుకంటే ఆ అనుగ్రహం పొంద సాధ్యం కానిది; అనిర్వచనీయమైనది; అనుభూతికి అసాధ్యమైనది. అనుగ్రహం పనిచేసినపుడు ఫలితం ఆహ్లాదకరంగా ఉండనూవచ్చు, వుండకనూ పోవచ్చు. అది మానవ విలువలను పరిగణన లోనికి తీసుకోదు. సాధారణ మానవదృష్టికి అది ఒక్కొక్కప్పుడు మహో

పద్రవంగా కూడ వుండవచ్చు. కాని అది నీకు ఎల్లప్పుడు ఉత్తమ ఫలప్రదాతగానే ఉంటుంది. అది నీ అభివృద్ధి అధికాధికమయేలా దైవం పంపే ఊదరకొట్టే దెబ్బగా ఉంటుంది. నీవు దివ్య సాక్షాత్కారం సాధన దిశగా వేగంగా పురోగమించుటకు అనుగ్రహాం దోహాదమవుతుంది.

*

శ్రీఅరవిందుల భాషణం: పరమోన్నత దివ్యానుగ్రహాం దివ్యసత్య కాంతులలోనే పనిచేస్తుంది. అసత్య, అజ్ఞానస్థానాల్లో అది పని చేయదు. ఎందుకంటే అసత్యంయొక్క కోర్కెలకు లొంగిపోతే అది తన ఉద్దేశాన్ని, తానే ఓటమిపాలు చేసినదవుతుంది.

అత్యున్నత దివ్యశక్తి అవతరణకు ప్రధాన నిబంధనలు వెలుగు, సత్యములే. పైనుండి అత్యున్నత అతిమానసశక్తి అవతరణము, క్రింది నుండి సాధకుని ఉన్మీలనము – ఇవే భౌతిక స్వభావాన్ని విజయవంతంగా నడిపి దాని కష్టాలను రూపుమాపును. సాధకుని వైపు నుండి కపటంలేని సమగ్ర సమర్పణము, దివ్యశక్తికి మాత్రమే చేయబడిన స్వీయ ఉన్మీలనము, పైనుంచి అవతరిస్తున్న సత్యాన్నే నిరంతరం ఎన్నుకొనుట, శారీరక ప్రాణిక మానసిక దోషాలను, పృధ్వీస్వభావాన్నింకనూ పాలిస్తున్న రూపాలను నిరంతరాయంగా తిరస్కరించుట ఎంతేని అవసరం.

అనువాదం: బి. నరసింహాయ్య

రూపాంతరీకరణం జరిగే సమయంలో

ఈ రూపాంతరీకరణ జరుగుతున్నపుడు అహాంకారానికి సంబంధించిన ఎట్టి వికారాలకు లోబడకుండా నిన్ను నీవు స్వేచ్ఛగా ఉంచుకోవడం ఎప్పటికంటే కూడా చాలా అవసరం. పరిశుద్ధత లేక ఆత్మార్పణ, త్యాగాలను మలినం చేయటానికి గట్టిగా పట్టు పట్టే అహాంకరాధోరణి నీలో చోటుచేసుకోగూడదు. షరతులు విధించకూడదు. నిన్ను వశం చేసుకొనే దివ్య ఆధిపత్యాన్ని నీవు

వశం చేసుకోగూడదు. ఉపకరణం ద్వారా నీలో గర్వంగాని, న్యూనతాభావంగాని లేదా దురంహంకారంగాని ఉండగూడదు. నీ ద్వారా పనిచేస్తున్న శక్తుల మహనీయతను, తన స్వప్రయోజనం కోసం, లేదా వేరేవారి సంతృప్తికోసం ఉపయోగించడం, లేదా వాటినలా పట్టి వుంచి వికృతం చేయడం అనేది మనస్సు, ప్రాణికం, భౌతిక అంశాల్లో వేటిలో గూడా ఉండకూడదు. ఆకాంక్షకు సంబంధించి నంతవరకు నీ విశ్వాసం, నీ చిత్తశుద్ధి, నీ నైర్మల్యత పరిపూర్ణమై నీ అస్తిత్వపు అన్ని స్తరాల్లో, పొరల్లో వ్యాపించనివ్వు. అపుడు నిన్ను చికాకుపరచే అంశం, నీకు వికారం కలిగించే ప్రభావం, నీ స్వభావం నుండి క్రమంగా వెదొలగిపోతాయి.

*

...తన స్వీయ నిబంధనలు, ప్రమాణాలకు, సంకుచితవాదాలకు, పొరపాటు అభిప్రాయాలకు, ఆవేశపూరిత అంతులేని అజ్ఞానానికి, అల్పజ్ఞాన ఆత్మవిశ్వాసానికి అతీతంగా ఉన్న విషయాలను గూడా తన పరిధిలో బంధించకోరుకునే నీ అల్ప భౌతికమనస్సుతో దివ్యమాతను అర్థం చేసుకోవాలని, విమర్శించాలని ప్రయత్నించకుండా జాగ్రత్తపడు. తన మిడిమిడి జ్ఞానబంధంలో బందీయైన మానవమేధస్సు, దివ్యశక్తుల స్వేచ్ఛాయుత, బహువిధ గమనాలను అనుసరించలేదు. ఆమె దూరదృష్టి, కార్యాచరణ విధానానికి సంబంధించిన వేగం, సంక్లిష్టతలు, తడబడే మానవ మనస్సు అవగాహనకు మించి వుంటాయి. దివ్యమాత ఉద్యమం యొక్క పరిణామాలు మనసుకి తెలిసిన పరిణామంలోనివి గావు. ఆమె తన విభిన్నమైన అనేక మూర్తిత్వాలను, చాకచక్యంతో మార్చివేసే వేగాన్ని, లయగతులను కూర్చడం, భంగించడం, వేగాన్ని హెచ్చించడాలూ, మందగింపు జేయడాలు మానవ మనస్సు దిగ్భ్రాంతికి లోనవుతుంది. ఒక సమశ్యతో ఒక విధంగా, మరో సమశ్యతో మరో విధంగా ఒకసారి ఈ విధానాన్ని, మరోసారి ఆ విధానాన్ని స్వీకరించడం, వదలివేయడం, వాటన్నింటినీ కలిపి ఒకటిగా చేయడం చూసి మానవమనస్సు దిగ్భ్రాంతి చెందు

తుంది. అలా దిగ్భ్రాంతికి లోనైన మనస్సు సుడిగాలిలా సుళ్ళు తిరుగుతూ సర్వాన్నీ తుడిచిపెట్టివేస్తూ, ఊర్ధ్వం వైపు అజ్ఞానపు అత్యంత సమస్యాత్మక క్షేత్రం గుండా లోకాతీత దివ్యప్రకాశం లోనికి ఎగసిపోయే విధానాన్ని అర్థం చేసుకోలేదు. మనస్సును గాక, నీ అంతరాత్మను ఆమెకై తెరచిపెట్టి, నీ చైత్యస్వభావంతో ఆమెను అనుభూతి చెంది, చైత్యదృష్టితో ఆమెను దర్శించి సంతృప్తి చెందు. అలా చేస్తేనే పరమసత్యానికి నీలో నుండి సరాసరి ప్రతిస్పందన ఉద్యమిస్తుంది. నీ మనస్సు, హృదయం, ప్రాణం, భౌతికాల చేతనలోని చైత్య అంశాల ద్వారా దివ్యమాత స్వయంగా వాటిలో వివేకం కలిగించి, వాటికి కూడా తన కార్య విధానాలను తన ప్రకృతిని తేటతెల్లం చేస్తుంది.

సర్వజ్ఞత్వం, సర్వశక్తిమంతతం అంటే మనకుగల ప్రాథమిక పై పై అభిప్రాయాల కనుగుణంగా, దివ్యశక్తి పనిచేయాలని, మన అజ్ఞాన మనస్సు పొరపాటుగా కోరకుండా చూసుకోవాలి. ఎందుచేతనంటే ప్రతి మలుపులో అద్భుతశక్తి, అనాయాస విజయాన్ని సాధించిపెట్టాలనీ, కనులు మిరుమిట్లుకొలిపే వైభవపు ముద్ర ఉండాలనీ మనస్సు తహతహలాడుతుంది. దివ్యమాత అజ్ఞానక్షేత్రాల్లో అజ్ఞానంతో వ్యవహరిస్తుంది. పూర్తిగా ఊర్ధ్వం లోనే ఆమె నిలిచిపోలేదు. అజ్ఞానక్షేత్రానికి కూడా అవతరించింది. ఆమె తన శక్తిని, జ్ఞానాన్ని, పాక్షికంగా తెరచాటు చేస్తుంది. పాక్షికంగా తెర తొలగించి చూపుతుంది. తరచుగా ఆమె వాటిని, తాను ఉపయోగించు ఉపకరణాలకు, మూర్తిత్వాలకు అందకుండా చేసి, అన్వేషించే మనస్సు అన్వేషణా విధానాన్ని, ఆకాంక్షించే చైత్య ఆకాంక్ష విధానాన్ని, సంఘర్షించే ప్రాణిక విధానాన్ని, బందీయై బాధపడ్తున్న భౌతికస్వభావాన్ని రూపాంతరీకరించి అనుసరిస్తూ ఉంటుంది. రూపాంతరీకరణకు పరాత్పర సంకల్పంచే విధించబడిన షరతులున్నాయి. విడదీయవలసిన చిక్కుముడులు చాలా ఉన్నాయి. వాటిని ఉన్నవాటిని ఉన్నట్లుగా విడదీయలేం. అసురుడు రాక్షసుడు, పరిణమిస్తున్న ఈ పృథ్వీ ప్రకృతిని తమ గుప్పెట్లో బంధించి ఉంచుకొన్నారు. వాళ్లు ఏనాడో స్వంతం

చేసుకొన్న దేవుని మాన్యంలో, మానవక్షేత్రంపై, వాళ్ల నియమాల ననుసరించి దివ్యమాత వాళ్లతో తలపడాలి. మనలోని మానవీయత కత్యంత దూరంలోనున్న రూపంలోనికి ఆకస్మికంగా ఉద్ధరించడానికి వీలులేనంత బలహీనమైనది, అజ్ఞానమయమైనది మన ఈ మానవీయత. శ్రమించవలసిన పరిస్థితులకు తగినవిధంగా పని చేసేందుకు, దివ్యచేతన, దివ్యశక్తి అచట ఉండనే ఉన్నాయి. తమకు నిర్దేశించిన అడుగును, నిర్దేశించిన విధంగానే వేస్తాయి. అభివ్యక్తం కాబోయే పరిపూర్ణతను, ప్రస్తుత అపరిపూర్ణస్థితి మధ్య రూపొందించడానికి దివ్యచేతన, దివ్యశక్తి అచట ఉన్నాయి. కాని అతిమనస్సు నీ లోనికి అవతరించినపుడు మాత్రమే దివ్యమాత అతిమానస మహాశక్తిలా, అతిమానస స్వభావాలతో సరాసరి ఇచట వ్యవహరిస్తుంది. నీ మనస్సును అనుసరిస్తే, దివ్యమాత నీ ముందు అభివ్యక్తమైనా అది ఆమెను గుర్తించలేదు. ఆ సామర్థ్యం దానికి లేదు. నీ మనస్సును గాక, నీ అంతరాత్మను అనుసరించు, పరమసత్యానికి బదులు పిలిస్తే పలికే నీ అంతరాత్మను అనుసరించు. బాహ్య ఆకారాలను చూసి పైకెగసి పడే నీ మనస్సును అనుసరించవద్దు. దివ్యశక్తిపై ధృఢమైన నమ్మకముంచు, ఆమె నీ లోని దివ్యాంశాలకు స్వేచ్ఛ కల్పించి, అంతటినీ దివ్యప్రకృతి వ్యక్తం చేయగలిగేట్లు రూపొందిస్తుంది.

మూలం శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

సమాచారపత్రం

శ్రీఅరవిందు సొసైటీ వార్షిక సమావేశాలు బీచ్ ఆఫీసులో ఆగస్టు 2007, తేదీలు 13, 14 న జరిగాయి. ఈ క్రింది ఉపన్యాసాలు ఇవ్వ బడినవి. శ్రీ కైవల్య సార్ట్‌గారు 'దైవం' పైన, శ్రీ శ్రద్ధాలు రానడే గారు 'ముందున్న కార్యం' గురించి, ప్రొ. కిట్టురెడ్డిగారు 'శ్రీఅర విందుల వెలుగులో మానవ ఐక్యత' పైన, డా॥ అలోక్ పాండే గారు 'ప్రాచీన ఆధ్యాత్మికత, నూతన చైతన్యము' గురించి, డా॥ మంగేష్ నడ్కర్ణిగారు 'వామపక్షవాదులు సంప్రదాయవాదులు శ్రీఅరవిందులను ఏ విధంగా తక్కువచేయడానికి ప్రయత్నిం చారు' అన్న అంశంపైన ప్రసంగించారు. ప్రొ. మనోజ్‌దాస్‌గారు ప్రశ్నోత్తరాల కార్యక్రమం నిర్వహించారు. సొసైటీవారి వనితాశాఖ 'శ్రీఅరవిందుల సన్నిధికి మేల్కొనుట' అను కార్యక్రమాన్ని సమ ర్పించారు. తమిళనాడు నుండి వచ్చిన తమిళసభ్యులు, భక్తుల నుద్దేశించి శ్రీ సౌందరరాజన్‌గారు ఆగస్టు 15 వ తేదీన 'శ్రీఅర విందుల అతిమానసయోగం' గురించి ఉపన్యసించారు.

శ్రీఅరవిందుల 135 వ జయంతిని ఆగస్టు 15 న ఆశ్రమంలో జరుపుకున్నారు.

శ్రీఅరవిందుల 'గీతావ్యాసములు' పైన డా॥ మంగేష్ నడ్కర్ణిగారు బీచ్ ఆఫీస్ హాలులో ఆగస్టు 17 నుండి 26 వరకు స్వాధ్యాయ శిబిరము నిర్వహించారు. శ్రీ గోపాల్ భట్టాచార్జీగారు జూలై 22 నుండి ఆగస్టు 3 వ తేదీ వరకు చైనా, టిబెట్‌లను సంద ర్శించారు. వారు షాంఘైలో శ్రీఅరబిందో సొసైటీవారి మానవ ఐక్యతా కేంద్రాన్ని ప్రారంభించారు. పన్నెండు మంది చైనావారు ఆంగ్లపత్రికకు (AIM) సభ్యులుగా జేరారు. వారచ్చట ఉన్నంత కాలంలో షాంఘై, బైజింగ్, లాసా నగరాలు దర్శించారు.

కేంద్రాలనుండి వార్తలు

నోయిడా (ఉ.ప్ర) శాఖవారు, 'శాస్త్రీయ జీవనవిధానము, మాంత్రిక నివారణం' అను అంశంపై స్వామి విద్యానందజీ వారిచే జూన్ 2